

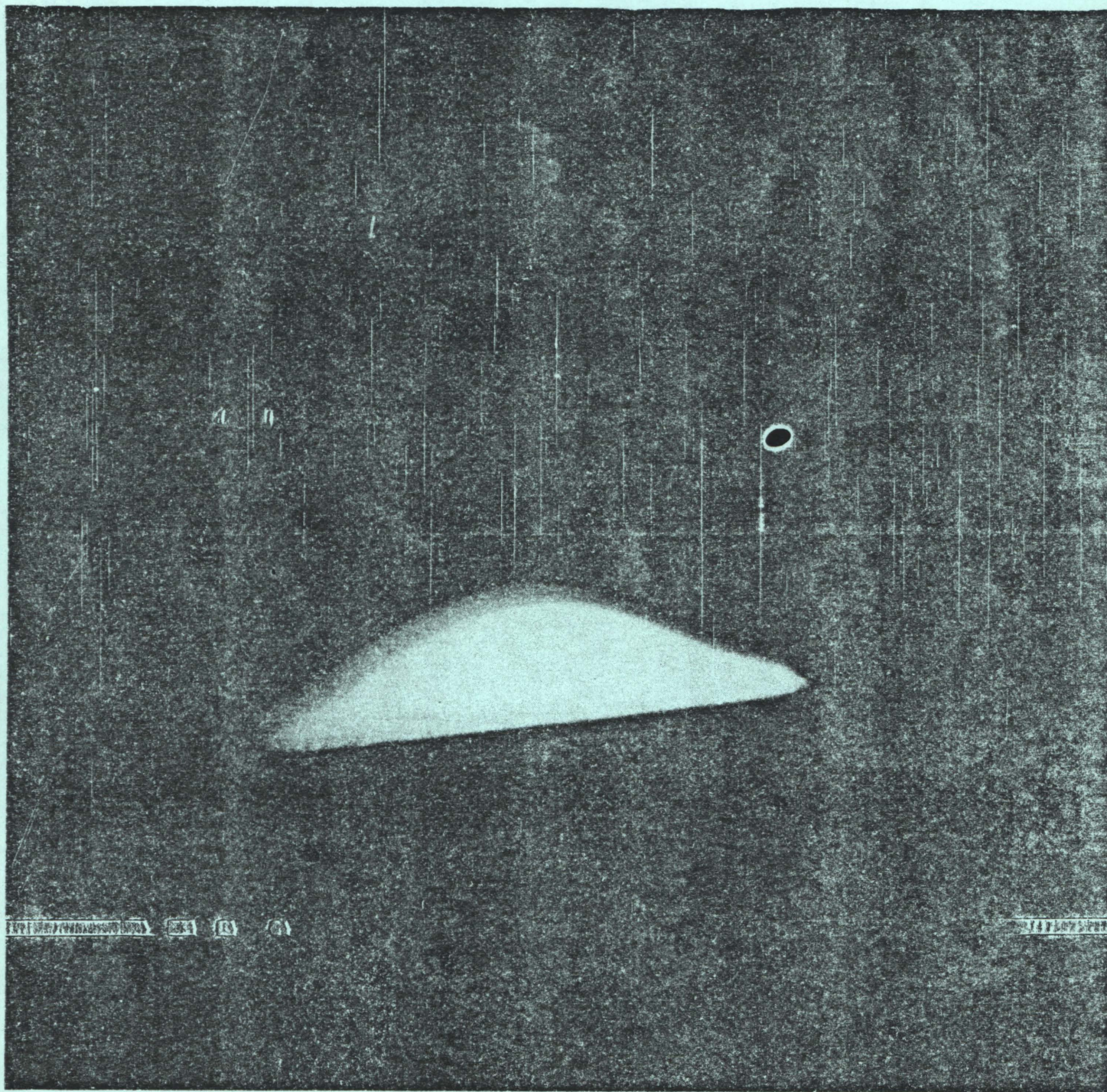

Västerbergslagens

UFO- NYTT

Box 71
S-771 01 LUDVIKA, Sweden
Tel. 0240- 410 20

nr:2-79

Närkontakt av Andra Graden med tagna foton i Canada
Foto nr2 delvis förstorat 31x

sid:7

1 **UFONYTT** medlemstidskrift för Västerbergslagens UFO-förening.

UFO-NYTT utkommer med fyra nummer per år.

Ansvarig utgivare och layout:

Juan Manzanares

Nr. 2 - 1979

Årgång 3

I REDAKTIONEN

Bernt Berglund - Ingegerd Silvennoinen - Berith Manzanares - Jörgen Ek och Juan Manzanares

PRENUMERATION OCH MEDLEMSKAP

För 1979 är 30 kronor. Ungdomar under 16 år 20 kronor.

ADRESS

Box 71 - S-771 01 LUDVIKA SWEDEN

Telf: 0240 / 41020

Postgiro: 160 99 - 4

LOKAL

Tre Krokarsgatan 13 - 771 00 Ludvika. Öppet varje måndag mellan: 16:15 till 18:00 (Sommar uppehåll)

F R Å N R E D

V.UFO.F. har lämnat UFO-Sverige

Den 7 juni 1979 vid det extra föreningsmöte som ägde rum i Ludvika, Västerbergslagens UFO-förenings medlemmar röstade för att förening skulle lämna Riksorganisationen UFO-Sverige.

Alla har haft den möjligheten att följa debaten mellan UFO-Sveriges och Västerbergslagens UFO-förening. Styrelsen för V.UFO.F. ville agera för en bättre Riksorganisation. Debaten blev så "varmt" att i december 1978 samman kallades V.UFO.F. ett extra föreningsmöte. Nästan alla ansåg då, att vi skulle förtsätta för att kunna påverka UFO-Sverige: inifrån. Men under Riksstämman 79 i köpings(7 april 1979), blev V.UFO.F.:s ombuden överaskad utav den form av likgiltighet mot V.UFO.F:s ombud som UFO-Sveriges ledning använde sig av.

Passivitet och okunnighet präglade de interna förhandlingar.

Vi kommer att förlora medlemskap i UFO-Sverige, men det är ingenting att förlora för vi fick ingenting.

V.UFO.F. kommer att arbeta självständig och med förtsatt kontakt med de övriga UFO-föreningar runt om i Sverige.

De som önskar erhålla den fullständiga rapporten om varför V.UFO.F. lämna de UFO-Sverige kan vända sig till:

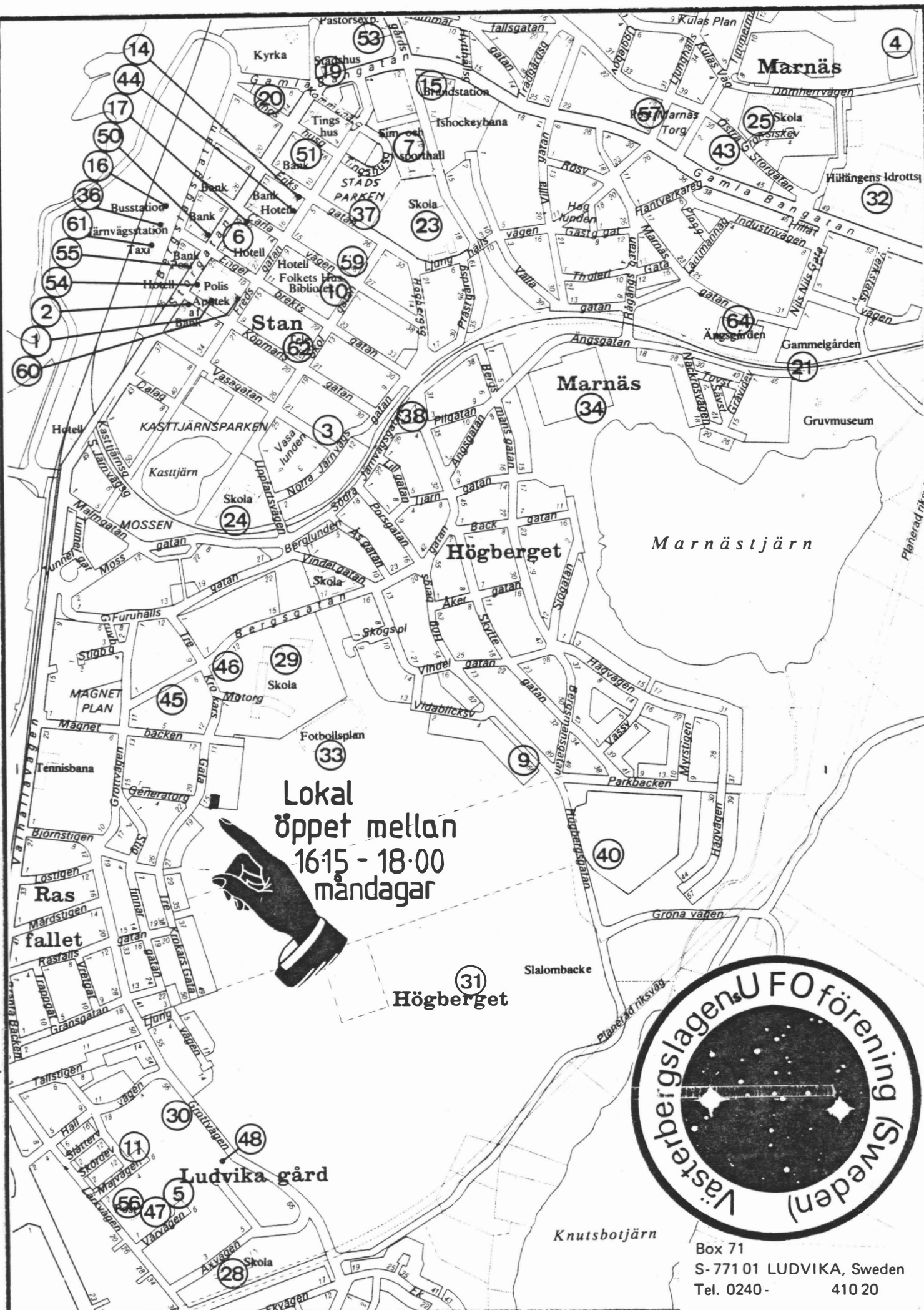
Västerbergslagens UFO-förening
Box 71
771 01 Ludvika

Den fullstända rapporten kommer att tillställas samtliga UFO-föreningar inom Riksorganisationen UFO-Sverige.

RED önskar Er alla en trevlig och skön UFO-sommar.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING:

V.UFO.F. lämnar UFO-Sverige sid.1 Varelser från en annan planet. sid 24
Tidningskl. sid.3 - 4 Miscellanea sid. 26
Första närbilder om Jupiter sid 5 Det var inget Flygande Tefat sid.27
Närkontakt av andra graden sid 7/15 Nu rapporteras nya gåtor från
Explisionen i Tungusta sid.16/17 Bermudas triangeln. sid 28
Det var 10 år sen. Sid: 18/19
Rapport om Närkontakt III graden
sid:20 t.o.m. 23

Lokal
öppet mellan
16:15 - 18:00
måndagar

Box 71
S-771 01 LUDVIKA, Sweden
Tel. 0240- 410 20

För mycket för hönsen

Hönsen for i väg som om de hade eld i baken mot gluggen till hönsgården.

Hela skocken skulle igenom samtidigt... och fastnade naturligtvis i den

trånga öppningen.

Det som skrämde de stackars virrhjärnorna alldeles från vettet var ett flygande tefat, enligt UFO-information, tidskrift för UFO-organisationen i Sverige. (UFO = unidentified flying objects — flygande tefat brukar vi säga på svenska.)

Den morgontidiga visiten från rymden togs av hönsens ägarinna Anna Karlsson som en uppenbarelse av Gud Bibeln säger ju att vi skall se tecken på himlen.

En mulen lördagmorgon i höstas inträffade i varje fall något som orsakade kalabalik i den karlssonska hönsgården i nordsmåländska Norra Kvill.

Anna Karlsson hade just öppnat näddörren till hönsgården och släppt ut hönsen för utfordring. Plötsligt tvärvände hönsen och rusade mot den lilla gluggen in till ladugården. Samtidigt hördes ett sus från skyn som av en mygga.

Ett vitt lysande föremål kom sakta seglande på låg höjd över ladugårdstaket. Det var ca åtta meter långt och tre meter i diameter, och cylinderformat med tvärt avhuggen för och akter.

Rymdsond framme vid Jupiter:

Galileis fynd på bild

En historisk bild: Jupiters fyra största månar, fotograferade av rymdsonden Voyager 1 för ett par dagar sedan. Dessa månar var de första objekt som avslöjades i teleskop — och de var det första beviset för att ljuset har en bestämd hastighet.

Månarna, Io, Europa, Ganymedes och Callisto, upptäcktes av Galileo Galilei när han för första gången riktade ett teleskop mot himlen. Månarna kan inte ses med blotta ögat från jorden — men de ligger precis "under gränsen" så redan med ett litet teleskop kan man se dem.

Med ljusets hastighet var det så här: Den danske astronomen Ole Römer studerade Jupiters månar, och rapporterade år 1675 något egendomligt. Månarna går i bana runt Jupiter, och döljs med jämna mellanrum bakom jätteplaneten. Tiden mellan sådana förörmörkelser var olika, beroende på om Jupiter var nära jorden eller ej! Förklaringen ligger i ljusets begränsade hastighet: när Jupiter var längre bort tog det längre tid för ljuset att nå hit.

Io och Europa är ungefär så stora som jordens måne, Ganymedes och Callisto betydligt större.

Vad Jupitermånarna består av vet man inte, bara att det

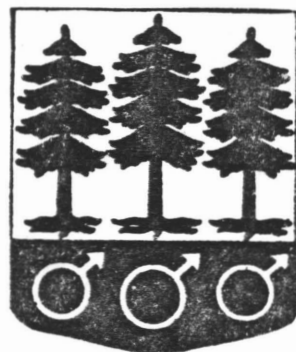
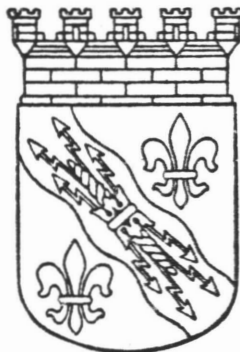
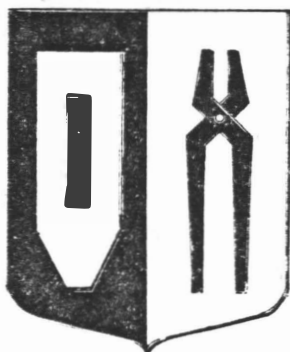

De här bilderna av Jupiters fyra största månar visar deras relativa storlek inbördes. De två översta, Io och Europa, är av samma storlek som vår egen måne, Ganymedes och Callisto är större. De minsta detaljerna på bilderna är i verkligheten ca 50 km tvärsöver.

måste vara lätta bergarter. De minsta detaljer som kan ses på bilderna är ca 50 km tvärsöver — det är sämre "skärpa" än om vi ser vår egen måne med blotta ögat.

Voyager 2 kommer till Jupiter i sommar, och kan komma ännu närmare månarna — bl.a. Europa, som ser egendomligt slät ut på Voyager 1-bilderna.

Hans Rehnvall

Sojuz-32 with Lieutenant-Colonel Vladimir Lyakhov (commander) and Valery Ryumin (flight engineer) on board was launched in the Soviet Union on February 25 and docked with the Salyut-6 orbital station on the following day. The cosmonauts then transferred to the station. Above: Vladimir Lyakhov (left) and Valery Ryumin.

NEW TIMES

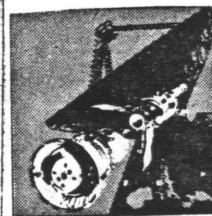
10-79

TASS photos

L. T.

Röster från rymden

Världsrekord i långdistansröstning sattes när de båda kosmonauterna Vladimir Ljachov och Valerij Rjumin från rymdstationen Saljut 6 deltog i Sovjetunionens parlamentsval. Via Moskvaradion fick deras landsmän veta att de röstat på president Bresjnev och premiärminister Kosygin som kandiderade till högsta Sovjets båda kamrar. Kosmonauterna sade att de utförde sin samhällsplikt "med en djup känsla av ansvar gentemot det sovjetiska folket".

Måndag 12 mars 1979

Drama i rymden

Den sovjetiske kosmonauten Nikolaj Rukavishnikov och hans bulgariske kamrat Georgij Ivanov återvände på torsdagskvällen välbehållna till jorden i Sojus 33 efter en ovanligt dramatisk rymdfärd där flera system ombord på kapseln kom i olag.

— En enorm spänning rådde i rymdcentralen. Alla var naturligt nog oroliga, för något liknande har aldrig tidigare förekommit, skriver Pravda på fredagen i ett reportage om den nattliga landningen.

Rukavishnikov och Ivanov sändes upp i Sojus 33 i tisdags. Meningen var att de på onsdagskvällen skulle docka med rymdstationen Saljut 6, där kosmonauterna Vladimir Ljachov och Valerij Rjumin väntade på dem.

Men redan uppskjutningen blev dramatisk.

När kapseln på onsdagskvällen närmade sig Saljut 6 dök de första problemen upp. Avståndet mellan de båda rymdskeppen hade krympt till drygt tre kilometer då Rukavishnikov märkte att kurskorrigeringsapparaturen var i olag.

Så snart rymdcentralen på marken fick besked om problemen beslöt man att ta ned rymdmännen. Rymdveteranen Konstantin Feokistov förklarade på torsdagskvällen i TV att kapselns reservraket för kurskorrigering måste sparas till nedfärden. Kosmonauterna fick order om att sätta kurs på jorden igen.

Men också den apparatur som används för att bromsa farten och korrigera kursen vid nedfärd var i olag. Tack vare reservraketerna lyckades kosmonauterna trots detta mjuklanda inom det förutbestämda områ-

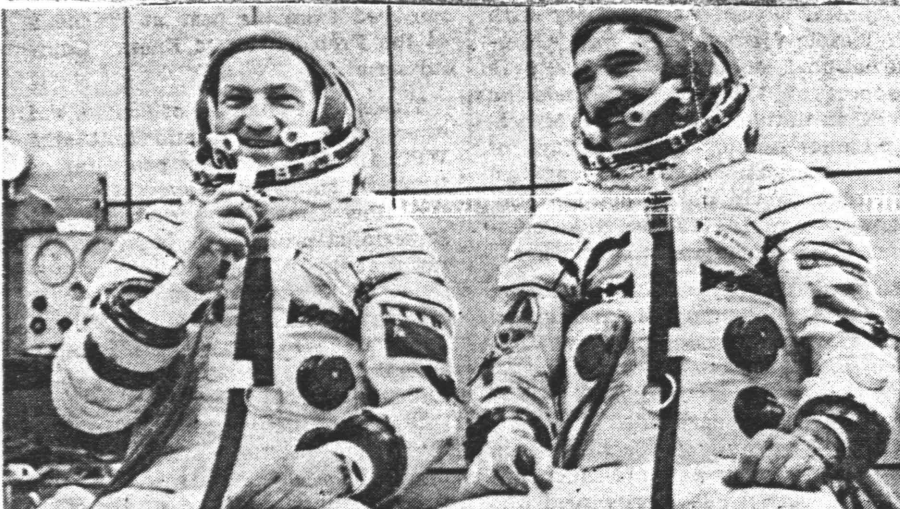
det kl 19.35 Moskvatid på torsdagskvällen. En stund senare nådde räddningsmanskaper fram och kunde meddela att kosmonauterna var välbehållna.

Det är fjärde gången ett missöde inträffar i Sojus-programmet. Senast man fick ta ned en Sojus-kapsel i förtid var i oktober 1977 då Sojus 25 misslyckades med en dockningsmanöver. Även då landade kosmonauterna välbehållna trots mörker och snöfall.

Den snöpliga återfärden ägde dessutom rum på Rymdflygningsdag. Just när sovjetisk TV meddelade att kosmonauterna hade återvänt gick raketterna till väders i Moskva i ett festfyverkeri. Det var exakt 18 år sedan Jurij Gagarin gjorde historiens första bemannade rymdfärd i kapseln Vostok.

Ebba Sävborg

FOLKET — Lördag 14 april 1979

NEW TIMES

17-79

Heroes of the Soviet Union Nikolai Rukavishnikov (left) and Georgij Ivanov.

TASS photo

5
DN. Söndag

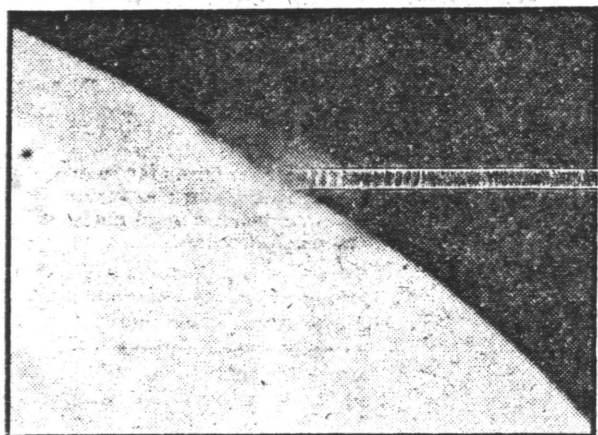
Söndagen den 18 mars 1979

**Första närbilderna
avslöjar:**

Även Jupiter har bälte av sten runt 'magen'

• Det här måste vara en av de allra märkligaste bilder som någonsin tagits. Den visar den innersta av de stora Jupitermånen — Io — på 800 000 kilometers avstånd. De cirkelrunda formationerna kan vara kratrar efter meteoritnedslag.

De mera oformliga företeelserna tyder på rörelser inom ytbeläggningen. De till synes vita områdena är nyare avlagringar som täcker över de äldre formationerna.

• Vulkanutbrott på Io — det första som någonsin observerats på en annan himlakropp. "Plymen" sträcker sig ca 10 mil upp ovan Ios yta.

■ Det amerikanska instrumentpaketet "Voyager 1" har nu passerat jätteplaneten Jupiter och är på väg mot dess närmaste yttre granne från solen sett, Saturnus.

Vi en återblick mot Jupiter upptäckte "Voyager 1" att även den planeten omges av en ring av svävande stenbumlingar.

Det betyder att tre — Saturnus, Uranus och Jupiter — av de fyra jätteplaneterna har dylika ringar. För ett år sedan kände man till endast Saturnus ringar.

Hur det är med Neptunus vet man ännu ingenting om.

Annars kan man om forskningsprojektet Voyager hittills säga att förvirringen när det gäller Jupiter är lika stor som förut, men att den nu befinner sig på en högre nivå.

Om någon vettvilling någon gång i en avlägsen framtid skulle drista sig att försöka landa på jätteplaneten Jupiter, kunde det tänkas att man någonstades fick läsa rubriken "Rymdfarkosten som gick rakt åt helvete". (Jämför Pär Lagerkvists lilla dramatiserade novell "Hissen som gick ner i helvetet".)

Det går nämligen inte att landa på Jupiter.

Det finns helt enkelt ingenting att landa på.

Det vi ser när vi tittar på Jupiter är det översta lagret av ett ofattbart stort gasmoln om vars allra innersta man i dag inte vet någonting alls.

Några tror att det kan finnas en fast kärna längst in, kanske av järn.

Andra menar att Jupiter rakt igenom består av väte och helium.

Det är just de ämnen som solen främst består av.

Väte och helium är de båda lättaste grundämnena.

Därför kommer det sig att Jupiters densitet (täthet, det som vi förut kallade specifik vikt eller vikt per volymsenhet) inte är mycket större än vanligt vattens.

Jordens densitet är fem gånger så stor.

Kastar skuggor på jorden

Även om att det inte finns några tyngre fasta ämnen i Jupiter, så kan det ändå finnas en fast eller näst intill fast kärna.

Vid de tryck som råder längst inne i en jätteformation som Jupiter kan väte faktiskt bli en metall!

Det finns alltså ingen bestämd gräns mellan Jupiter själv och dess atmosfär.

Men åtminstone i atmosfären finns det förutom väte och helium ammoniak och metangas.

De bilder som tillhör den här artikeln har alla tagits av det amerikanska instrumentpaketet Voyager 1. De är alla att betrakta som historiska "närbilder" trots att de tagits på för oss vanliga dödliga stora avstånd från målet.

De har avslöjat både det ena och det andra om Jupiter men ännu mer om människans bristande kunskaper när det gäller den största och mest lättsynliga av "våra" planeter. (Den lyser stundom så starkt att den kastar skuggor på jordytan.)

Någon mullig mansgris sade på sin tid att ju mera man studerar kvinnor, desto mindre begriper man dem.

Än så länge befinner vi oss i just den situationen när det gäller Jupiter.

Det finns mängder med teorier om praktiskt taget allt på Jupiter, inte minst då den berömda "Röda fläcken" som kanske kan vara "taket" på en ständig virvelstorm.

Det förekommer många andra fläckar på Jupiter, liksom det finns mörka och ljusa band parallella med ekvatorn.

Det man vunnit med Voyager 1:s bildreportage och andra registreringar är att man kunnat avskrika de flesta teorierna!

Och sådant är framsteg nog i sådana här sammanhang.

En jättelik bearbetning pågår i USA, där man nu kanske avvaktar Voyager 2:s ankomst till Jupiter med ännu större intresse än hittills. Den väntas träda i funktion senhösten nästa år.

Ordentligt tillplattad planet

■ Jupiters massa är mer än dubbelt så stor som alla de övriga planeternas tillsammans.

■ Den är 318 jordmassor.

Det säger något om solens storlek att dess massa är 1 047 Jupitermassor.

■ Jupiters ekvatorsradie är 71 600 kilometer, mer än 11 gånger jordens ekvatorsradie.

■ Jupiters polradie är 67 300 kilometer.

Av dessa siffror framgår att Jupiter är ordentligt tillplattad. Det beror på dess sammansättning och dess rotationshastighet. Jupiterdygnet är mindre än 10 timmar.

■ Jupiters volym är 1 330 gånger jordens.

■ "Röda fläcken" började uppträda på allvar redan år 1778. Den är alltså minst 100 år gammal. Den kan dock vara över 300 år gammal. Det finns några som menar att den kan vara 300 000 år! En stadig virvelstorm, om man nu kan tala om någotsådant.

Det allra märkligaste med Jupiter är att den avger dubbelt så mycket energi till omgivningen som den fångar in från solen. Den är alltså nästan en stjärna. Den är också en stark radiokälla.

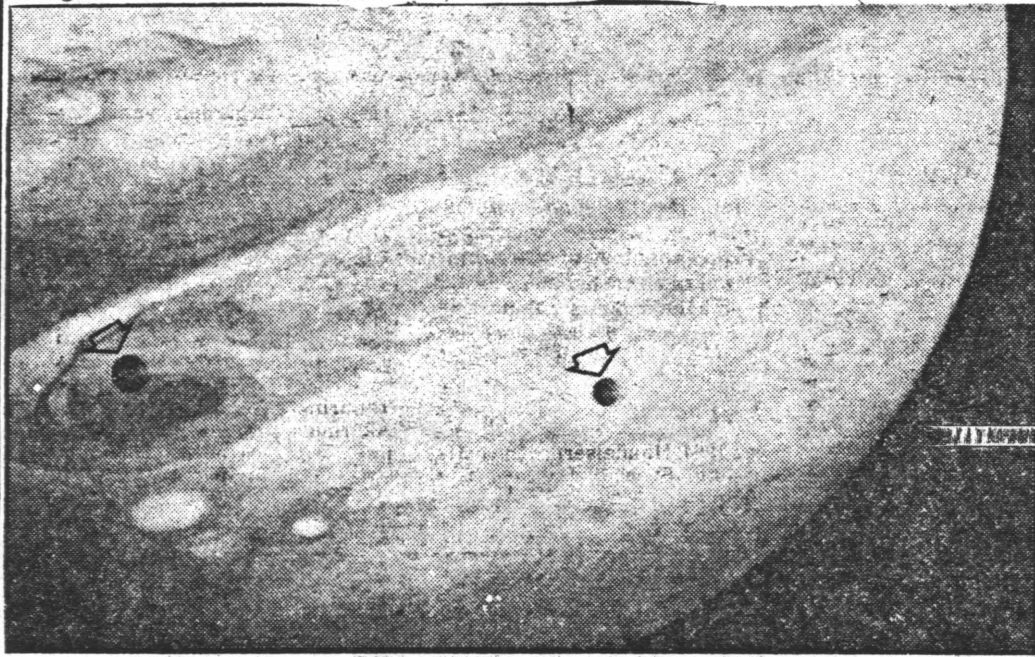
■ Avståndet till jorden är i medeltal omkring 680 miljoner kilometer.

■ Avståndet till solen är 800 miljoner kilometer.

ARNE KARSBERG

DAGENS NYHETER

◀ Den här bilden visar två av Jupiters stora månar med Jupiters egen molnnya som bakgrund. Till höger Europa som bara är litet mer än hälften så stort som jordens måne. Till vänster över den berömda "Röda fläcken" — ligger IO, som är större än vår måne.

Närkontakt av andra graden med tagna foton i Canada

AV WIDO HOVILLE - DON DONDERI

TEKNISKA DATA

Observations datum: 11 mars 1978

Tid: Klockan 18:25 - 18:30

Vittnen: Herr Jacques Lavoie och herr Richard Huot, Montreal

Plats: Baskatongreservoaren, Baie Mercier, provinsen Quebec, Canada.

Antal UFOs: 1

Typ av observation: Närbkontakt av andra gra-

den med tagna foton.

Atmosfäriska förhållanden: växlande molnighet, medeltemperatur: - 3,2 C°

Luftfuktighet: 85 %

Vindriktning : NNÖ 13 km/t (medel).

Geografiska aspekter och övrigt: Baskatongreservoaren, uppdämnning av floden. Gatineau, Parc Vérendrye.

INLEDNING

= = = = =

Den 13 mars 1978 delgav tidningen "Montreal Star" sina läsare en berättelse där två män, som bodde på l'Île Perrot, Quebec hade lyckats fotografiera ett UFO vid Baskatongreservoaren, nära Parc de la Vérendrye. Artikelnen var undertecknad av Nigel Gibson, journalist på "Montreal Star".

Jag gjorde genast efterforskningar för att få tag i de båda vittnena. Jag hade bara namnen på de båda men inte deras adresser eller telefonnummer. Telefonisten på företaget Bell Telephone vägrade också att lämna ut Jacques Lavoies nummer, då denne hade ett hemligt telefonnummer. Jag var illa ute...Vad skulle jag ta mig till?

Jag gjorde det enda möjliga i en sådan situation. Jag tog min bil och åkte omkring och knackade dörr för att hitta de båda vittnena. Tidningen hade givit mig en liten antydning om adressen vid Pointe-du-Moulin, på l'Île Perrot. Efter att flera gånger ha begärt upplysningar om vilka som bodde på platsen fann jag slutligen Jacques Lavoie., vilket jag tydligt minns var den 14 mars.1978

Samma kväll inemot kl.20:00 ringde jag på hans dörr, men ingen öppnade. Då gick jag till närmaste grannen för att denne skulle telefonera till honom, eftersom jag hade lagt märke till att ljuset var tänd i hans bostad. Grannen gjorde som jag bad honom och slutligen stod Jacques Lavoie framför mig. Nu inträffade något som jag sent skall glömma.

Jag presenterade mig för familjen Lavoie, som mottog mig med ängslan och misstro på grund av vad jag kommit fram till dittills. Jacques talade om för mig att han hade försökt ta kontakt med UFO-Quebec för att berätta om sin observation(så snart som foton hade framkallats) utan resultat. De hade kontakta "Montreal Star" och enligt vittnena var tydligen inte fråga om att deras foton skulle figurera i tidningarna men efter starka påtryckningar förmådde journalisten dem att framträda med foton för publicering i Montreal Star.

Men låt oss gå tillbaka där jag avbröt mig, kvällen den 14 mars 1978 hos familjen Lavoie. Efter min ankomst upphörde inte ringklockan till hemmets dörr att ringa då journalisterna bokstavligt bildade kö.

Vid ett tillfälle kom en man, som presenterade sig som officiell intervjuare för gruppen som leddes av dr. Hynek "The Center för UFO Studies". Han utgav sig för att vara en vanlig intervjuare men identifierades snart: han var agent för Canada Wide Feature Service och hette Marcel Soucy, fotoredaktör och kom för att köpa foton för den ringa summan av 50 dollar i syfte att hyra ut dem till intresserade tidningar. Detta nekades honom naturligtvis.

När han gett sig av och jag fick möjlighet att studera foton visade sig
forts. sid.:

foto nr 1 delvis förstorat

vara av mycket höga kvalitet. Nu blev det min första uppgift i ärendet att rädda fallet och fotona för vetenskaplig forskning om UFO....något som visade sig inte vara så lätt att genomföra för att inte säga till och med omöjligt.

Jag berättade för fam. Lavoie om min erfarenhet från ett liknande fall och jag rådde dem att skaffa en officiell "rättsfullmakt" för att vittnenas intressen verkligen skulle skyddas. Jag förberedde dem också på hänsynslöst utnyttjande från massmedia och på möjligheten att vissa makthavare kunde försöka stoppa affären, speciellt som det handlade om ett fotograférat fall.

Några veckor senare ringde Jacques till sist upp mig för att föreslå ett möte på en liten restaurang på l'Ile Perrot för att ta upp diskussionerna. Han valde den platsen för att undvika att hans familj skulle bli inblandad. Efter detta första möte träffade jag Jacques åtskilliga gånger innan jag måste lämna Quebec för en period av sex veckor. Jag reste till Sverige i tjänsten och tog sedan två veckor semester i Frankrike och Belgien. Då jag kom tillbaka från Europa stod jag fortfarande i kontakt med Jacques närt jag drog nytta av dr. Hyneks vistelse i Montreal och kunde presentera Jacques Lavoie för denne. Hynek hade kommit på inbjudan av "Le Pavillon de l'Insolite de EXPO 78, Montreal, 5-8 juli 1978. På kvällen den 6 juli träffade Jacques Hynek för att berätta om sitt äventyr.

Jag hade även fått tag i ännu ett vittne, Rabinder Dhillon. Vi möttes alla i Hotel Hyat Regencys vestibul. Hynek, som hade lite tid över rådde oss att ta itu med fördjupade undersökningar av Jacques Lavoies negativ och rekommenderade oss att analysera korntätheten med hjälp av fotomikroskop. Efter att ha undersökt fotona gav Hynek, mig bekräftelse på vad jag redan anat., i synnerhet om proven på negativerna skulle visa sig positiva, att detta fall förmodligen var det bästa fotograferade fallet under de senaste 30 åren.

Vi tog avsked av Hynek samma kväll efter att ha diskuterat i detalj hur vi skulle utföra granskningen av negativerna.

Efter detta blev vår strategi följande:

- 1.- att utföra testen på negativerna för att bevisa deras äkthet.
- 2.- att göra en undersökning på plats för att samla uppgifter, som skulle ge stöd åt fotona som bevis.
- 3.- att verifiera de båda vittnenas berättelser.

Till en början tycktes allt fungera bra men efter testen och undersökningen klaffade inte saker och ting på grund av omständigheter utom kontroll och även, jag kan likaväl säga det här, p.g.a. ett visst förtigande och en överdriven misstro från Jacques sida mot oss, då han var rädd att vi skulle kunna använda materialet i kommersiellt syfte för vårt personliga intresse.

Undersökning av negativerna

Efter noggran tvättning av negativerna, förstoringar och de mikroskopiska undersökningen, bekräftade fototekniker Robert Lamarche (som arbetar vid Universitetet Mc Gill i Montreal), att negativerna absolut var äkta då de inte påvisade någon förfälskning eller artificiell manipulation.

Jag underrättade dr Hynek om de preliminära resultaten. Det var den 13 juli 1978.

Slutsatser

Don Dondéri, Robert Lamarche och jag själv hade ägnat åtskilliga timmar åt undersökning av detta speciella fall, för att få det vetenskapligt erkänt. Vi hade gjort dessa ansträngningar till förmån för ufologiforskningen utan något personligt intresse. Men tyvärr spolierades allt p.g.a. andra faktorer bortom vår kontroll som t.ex. massmedias sensationalism och nonchalering av vissa personer avsikt vilka omgav vittnet från första början i fallet.

Jag är fortfarande övertigad om fallets äkthet och motsatsen skulle vara överraskande.

De foton som reproducerats i denna upplaga med undantag av de mikroskopiska förstoringarna så väl som den förkortade berättelsen om fallet av Jacques Lavoie är hans privata exklusiva egendom och skyddas av en copyright som inregistrerats 1978

Forts sid,:

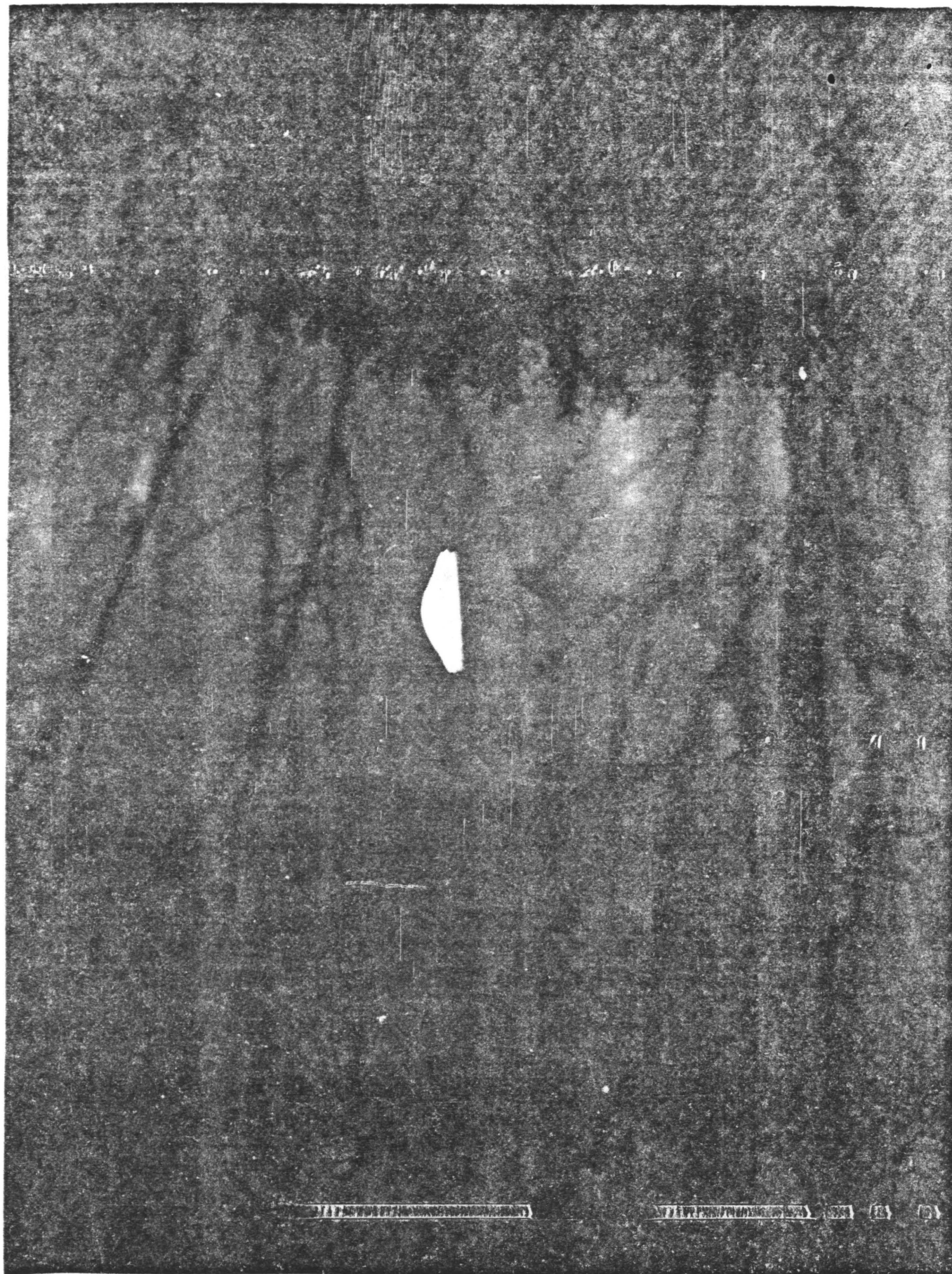

FOTO nr 3

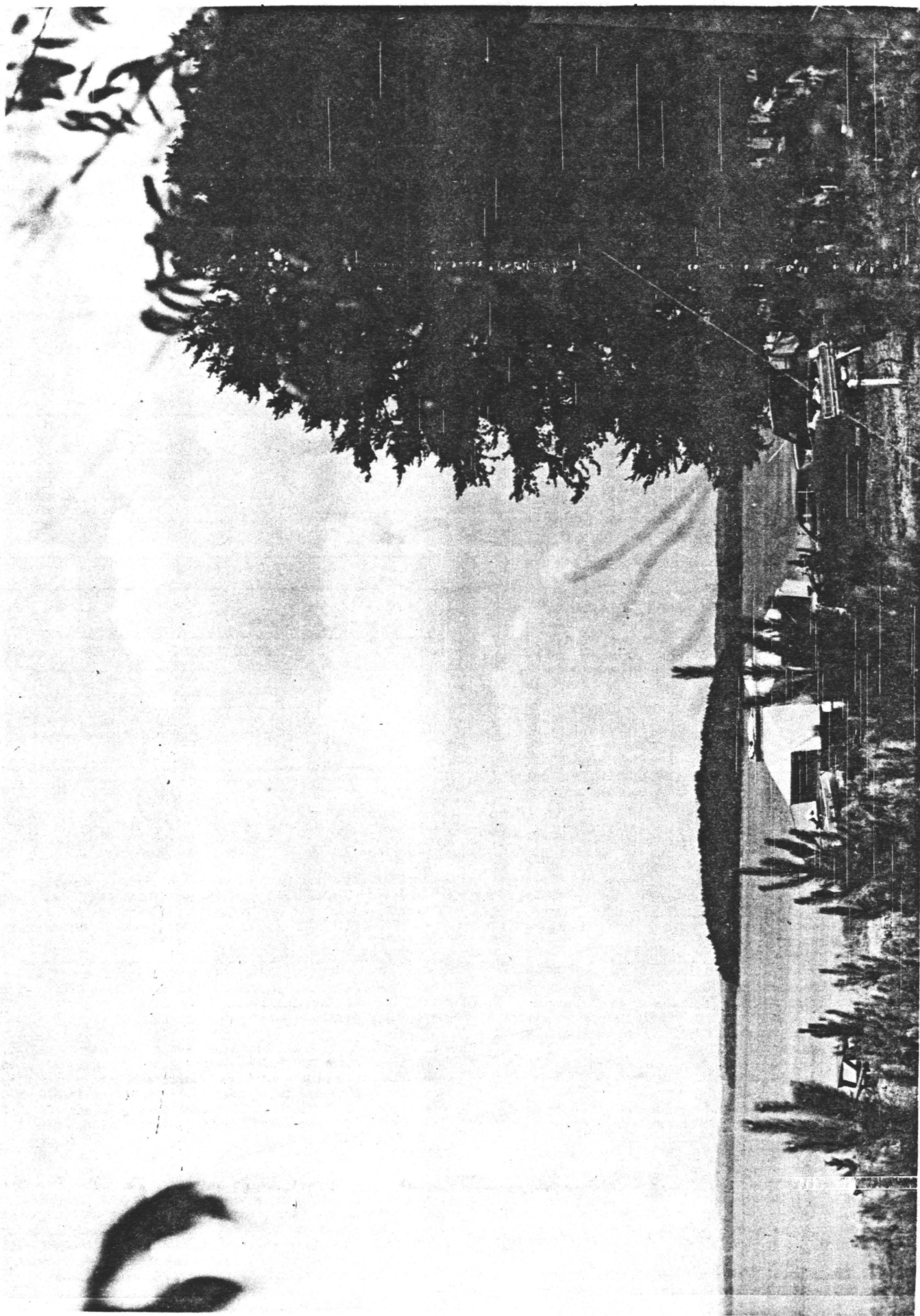
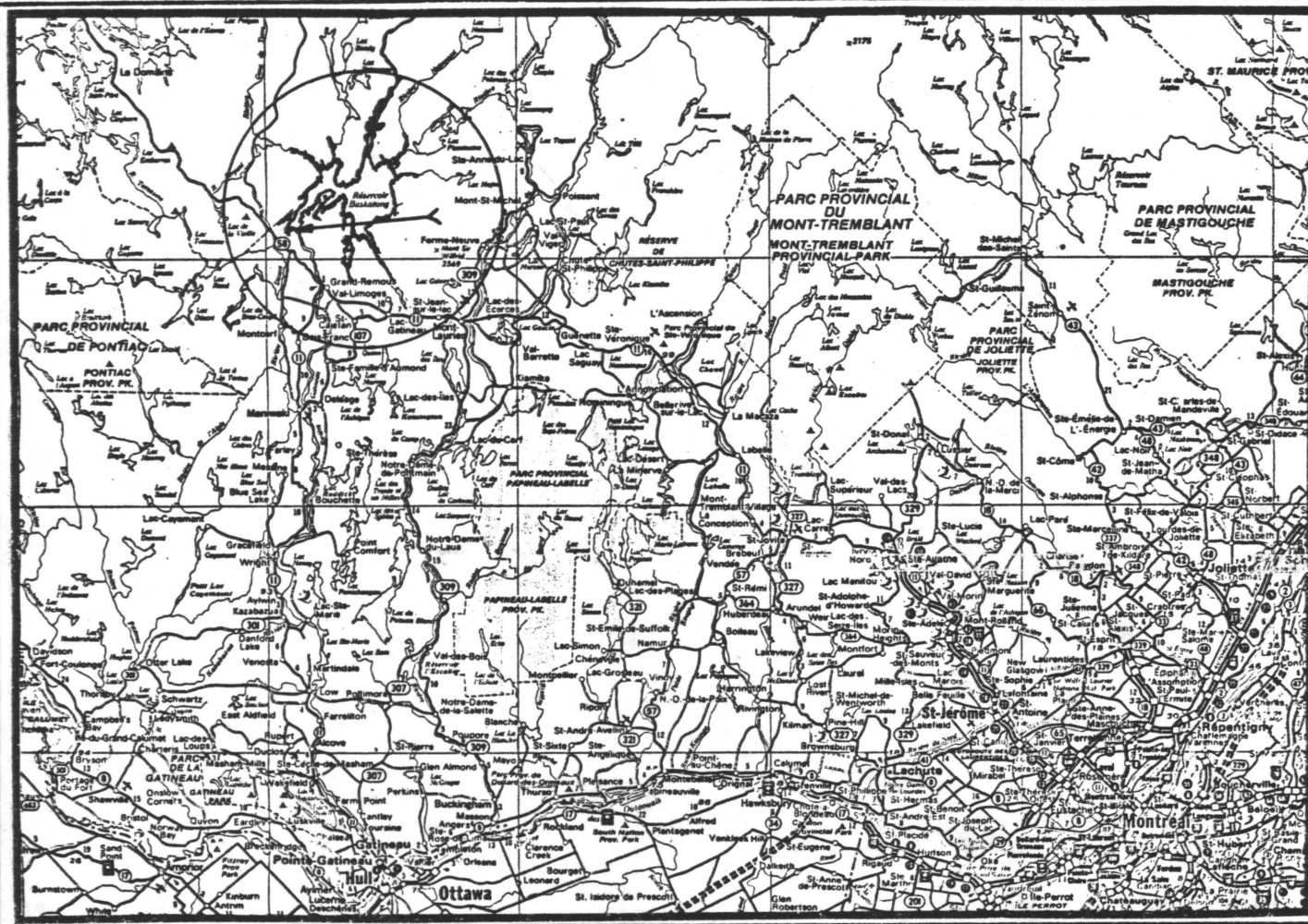

Foto referens av den 15 juli 1978

Herr Richard Huot och jag beslutade oss för att på morgonen den 11 mars 1978 bege oss till Baskatongdammen för att leva vildmarksliv och med snöskor och släde ta oss till en plats kallad "Villa Basque", ett område med camping och stugor. Då vi kände till det här området sen mer än fyra år tillbaka och var mycket intresserade av att köpa det tjänade vår expedition denna dag som ett tillfälle att återknita bekanskapen med stället för att få käänedom om förhållandena där vintertid. Till den ändan var vi försedda med förnödenheter för att tillbringa natten på plats. Vi skulle också ta foton för att få en bild av landskapet på vintern.

Vi lämnade vår bostad på l'Île Perrot, nära Montreal, omkring klockan sju på morgonen den 11 mars 1978. Först tog vi la Route Transcanadienne för att sedan fortsätta på väg Mirabel(13), väg 640 och väg Laurentides(15), som förde oss mot väg 117. Vi stannade endast i Saint-Jovite på restaurang "Chez Lise" för att dricka kaffe. Den verkliga rasten tog vi sedan på Golden Eagle", vid Mount Laurier, resan hade tagit mer än tre timmar när vi kom till rastplats 58, som ligger c.a. 15 minuter väg med bil från den plats vi bestämt oss för att besöka. Emerllertid plogas inte vägen som leder dit, om vintern. Därför måste vi fortsätta till fots försedda med snöskor. Då vi inte fann något ställe nära vägen, som går till "Villa Basque" där vi kunde parkera bilen, hörde vi oss för med ägaren till rast-plats 58 om vi fick lämna bilen vid motellet. Platsen låg omkring 150 meter från vägen till "Villa Basque".

Jag förklarade för ägaren att vi skulle campa under natten. Vi fick tillåtelse att parkera bilen vid motellet. Klockan var då 12:00 - 12:30. Vi intog kaffe och sedan ställde jag ifrån mig bilen intill motellet på anmodan av ägaren, som förklarade att det skulle vara lättare för honom att övervaka bilen under natten. Vi lämnade restaurangen för att bege oss till sjön. Jag hade med mig min 35 mm:s kamera av märket Asahi Pentax. Richard hade också med sig mat och en tidning, som han köpt. Även han medförde sin 35 mm:s kamera. Vidare hade vi tagit med en yxa och en spade samt en liten förbandslåda.

se ett "stjärnfall", som rörde sig i nordvästlig riktning. Vad som främst väckte min uppmärksamhet var att ett stjärnfall har en bestämd bana och en jämn hastighet medan det där hade ingetdera. Det kom från vänster, sen gjorde det plötsligt en nedåtgående sväng mot sjön och tycktes sakta farten strax innan det försvann bakom barrträden, som vi styrde våra blickar rakt fram mot. Nu sade jag till Richard att följa med mig för att se efter för jag trodde att det "fallit ner" på sjön. Så snart jag kommit förbi barrträden fick jag se ett lysande föremål, som svävade ovanför sjöns is och det i största tystnad. Föremålet tycktes inte röra sig alls. Det var då jag tog min kamera, som hängde om halsen., det var inställd på oändligt avstånd eller så gott som och med en bländarhastighet på 1/15 sekund. Jag ropade så till Richard, som fixerade föremålet utan att röra sig: "Fort Richard ta kort!" och sen utan att förvissa mig om han hade hört eller inte började jag också att ta kort så fort jag kunde. Jag hade tagit allt som allt fyra foton med kameran stödd mot knät. Under fotograferandet tyckte jag mig se två små ljuskällor på föremålets översida eller var detta en effekt, som uppstått genom linsen på min kamera? De små ljuskä-

llorna tycktes utforska

himlen.

Efter att ha tagit fyra foton, bestämde jag mig för att göra uppehåll för att bättre kunna iaktta föremålet igen fortfarande på samma höjd men en åning mer till vänster. Där stod det orörligt i fem eller sex sekunder och sen försvann det mot nordväst med nästan otrolig hastighet. Då sade jag till Richard att jag inte längre ville stanna på platsen och att jag ville gå därifrån. Vi begav oss till stugan.

Vi packade snabbt ihop vårt bagage och lämnade platsen samt tog vägen, som vi tagit för att komma dit. På andra sidan byggnaden "Villa Basque" gick jag framför Richard, då denne bad mig att stanna till lite eftersom han hade ont i benen och var ganska anfådd. Snön klubbade alltjämt fast, vidare var det första gången, som han gick med snöskor och plastsnöskorna var inte längre till någon nytta.

Jag vände mig alltså mot Richard, som gav mig tecken att titta på sjön och då såg jag föremålet ännu en gång, eller ännu ett, som var mindre nu. Alltså längre bort men orörligt och sen kom det plötsligt mot oss, vilket gör att jag kan säga att det blev större och större. Och då måste jag medge att jag verkligen blev rädd. Richard gjorde inte den här andra observationen för han tittade åt mitt håll.

Jag sade till Richard att skynda sig och att han kunde ta av sig sina snöskor lite längre bort. Jag märker här att jag reagerade relativt olika på de båda observationerna. Den första var fashinerande, jag kände en inre värme även om blodet i mina ådror inte tycktes vara sådant (fort. sid.:)

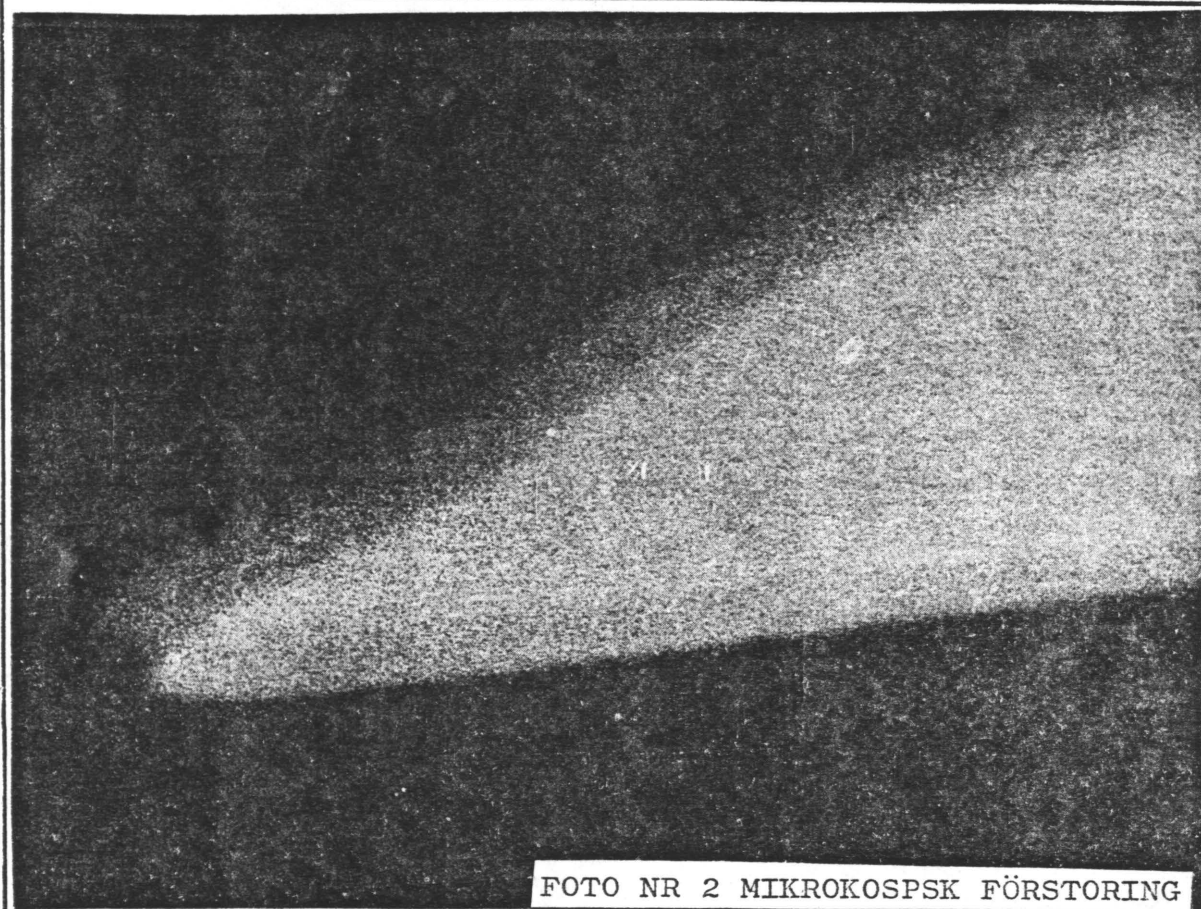

FOTO NR 2 MIKROKOSPSK FÖRSTORING

den andra gav mig en helt annorlunda reaktion, som var fullständigt olik jag blev mycket rädd, så till den grad att jag inte ens talade med Richard. Den första observationen varade ungefär 30 eller 40 sekunder, den andra knappt 10 sekunder.

Jag började gå utan att ens se bakåt, men jag kände avtagande verkan, som förmodligen berodde på trötthet., jag försökte gå ännu fortare men utan resultat. Man skulle kunna säga att jag var rädd för att bli ännu räddare. Jag väntade mig hela tiden att få se snön omkring oss upplysas, vilket skulle ha betytt att föremålet var mycket nära oss.

Vi fortsatte vår vägg ändå fram till skärningspunkten Y. Där tog vi av oss våra snöskor. Jag tittade ovanför oss och bakom oss för att kontrollera om föremålet ännu var i närheten, men det hade försvunnit och även min rädsla. Under den första observationen hade jag klart intrycket av att vi var iakttagna. De andra observationen bekräftade mitt första intryck.

Vi begav oss till rastplats 58. Ägaren blev mycket förvånad över att se oss så snart tillbaka. Jag frågade honom, när han stängde och han svarade mig att det var öppet till klockan 23.

Vi begav oss alltså till bilen för att lasta i vårt bagage och utrustningen. Jag tog av mig en del kläder och vi återvände till restaurangen vid rastplats. När vi steg in frågade oss ägarens hustru: "Hur kommer det sig att ni är så snart tillbaka?" och jag svarade henne: "Om ni hade sett det vi har sett, skulle ni säkert inte stannat där längre!".

Och så berättade Richard och jag för dem vad som inträffat. Jag lade märke till att TV-apparaten var på och att hockeymatchen hade börjat. Hustrun till restaurangägaren berättade sen för oss att hon kände folk, som bodde i Mont-Cerf, ungefär 16 km. från rastplats 58, som ofta såg oidentifierade lysande föremål på himlen och jag noterade att hon inte alls var förvånad över vad som skett.

Under hela hemresan till Montreal gjorde jag inget annat än funderade över det som hänt. Sen frågade jag mig oavbrutet om fotona, som jag tagit hade blivit lyckade. Jag tänkte också på det faktum att jag hade kamera runt halsen, för om jag hade lämnat den vid stugan skulle jag aldrig ha kunnat ta fotona.

KÄLLA: UFO-QUEBEC nr 16 - december 1978
Översättning från franska: Ingegerd Silvennoinen
UFO-Nytt.

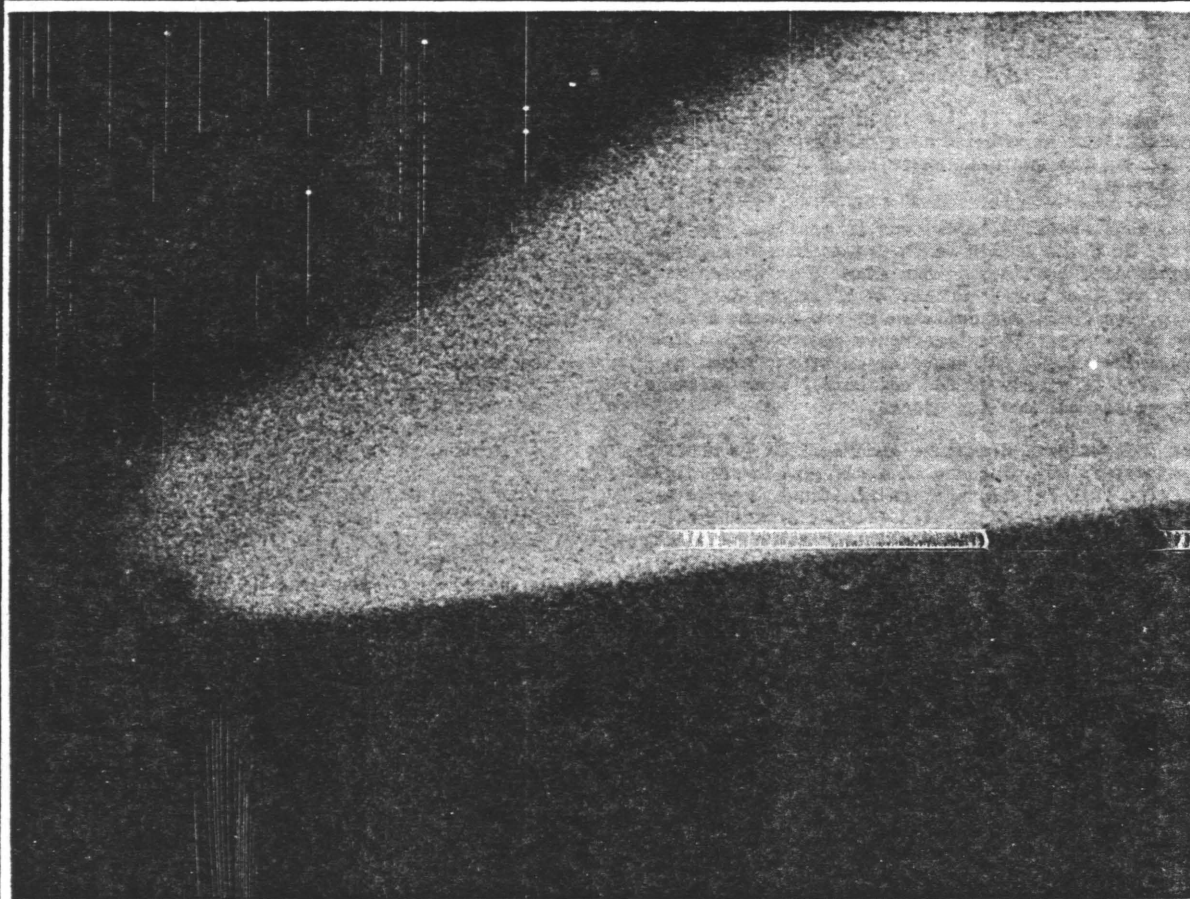

FOTO nr 3
mikrokospisk
förstoring.

Explosionen kunde ha utplånat en miljonstad...

■ ■ ■ Det var tidigt på morgonen den 30 juni 1908.

■ ■ ■ Det första morgonljuset hade just trängt undan nattens dis och speglade sig i det lugna havet utanför den engelska kusten. England sov fortfarande.

■ ■ ■ Bara de tidigaste morgonmänniskorna hade tvättat sömnen ur ögonen. Klockan var strax efter fem, det såg ut att bli en skön försommardag, vinden var ljum.

■ ■ ■ Då hände något märkligt. I luften. Det gick som en luftstöt tvärs över jordklotet.

Ingen vaknade av det, men en serie mikrobarmetrar, uppställda över hela England, reagerade.

Det var sir Napier Shaws märkliga uppfinning. Han hade ställt upp barometrarna för test. Och den här morgonen skulle bli lyckad.

Som på en given signal svajade visarna i barometrarna till. En luftvibration hade nått England, följt av några mindre vågor och avslutad av någonting explosionsartat.

Upptäckten gjordes inte förrän senare, när barometrarna lästes av. Men då var fenomenet redan känt på andra platser i världen. Från Haarlem, Holland, rapporterades tidigt samma morgon:

— En böljande massa sveper fram över himlen i otrolig hastighet.

Jena i Tyskland:

— Vi har registrerat ett mycket kraftigt jordskalv. Vibrationserna kommer österifrån.

Moskva:

— Skalvet kommer från Nordostasien eller Sibirien. Men vi vet inte vad som skett.

Himlen lyste röd i natten

Nästa natt upplevde Europa ytterligare ett fenomen. Himlen ville aldrig slockna. I Mellanuropa lyste den scharlakansröd hela natten. I England rådde det en spöklik skymning natten igenom. Fenomenet fortsatte även nästa natt. Vad var det som hände på jorden?

Först nitton år senare gjordes det första försöket att besvara frågan. En forskargrupp sändes till Sibirien. Den möttes av en otrolig syn som bara förstärkte frågetecknen. Än i dag, 70 år efter explosionen, står vetenskapsmännen lika frågande:

— Var det en jättemeteor?

— Kolliderade jorden med en främmande kropp av antimateria?

— Var det ett "svart hål" från yttre rymden som så när hade slukat jordklotet med sitt förkrossande mörker?

— Eller var det en atomdriven farkost som kraschade mot jorden?

Som tusen atombomber

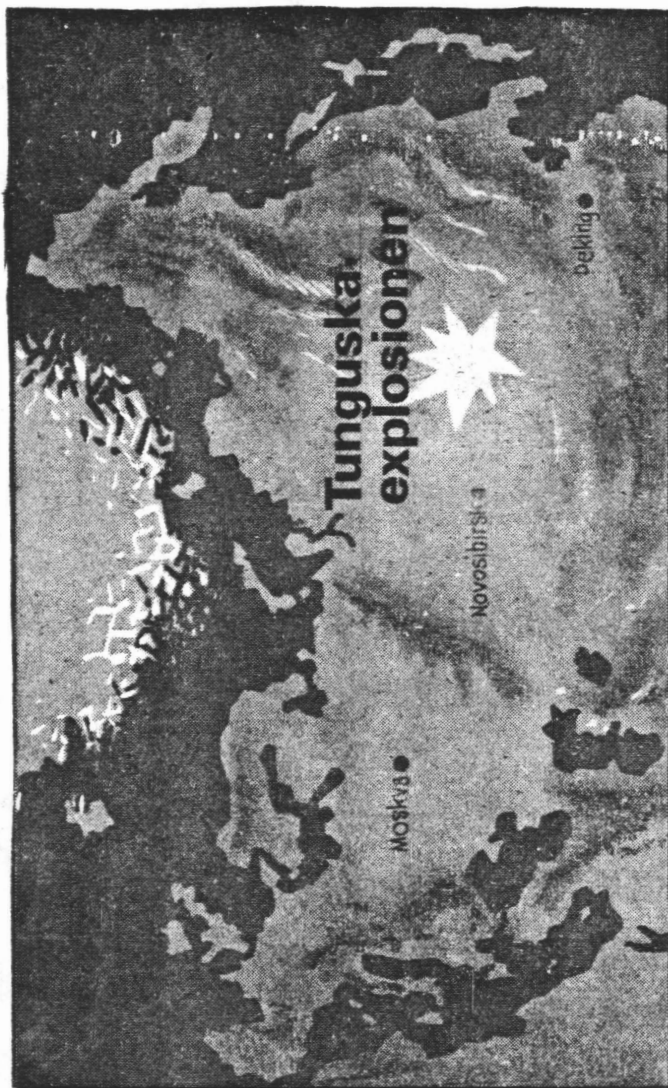
En sak vet vi säkert: explosionen hade kraften av tusen atombomber av Hiroshima-bombens storlek. 40 år innan människan ens lärt sig klyva atomer!

En annan sak som är värd att fundera extra över: föremålet — vad det nu än var som svepte fram över morgonhimlen — exploderade med en kraft som skulle utplåna en miljonstad. Men det lämnade inte den minsta lilla grop efter sig!

På de följande sidorna försöker vi återge vad som hände den dag för 70 år sedan då jorden upplevde ett av de märkligaste fenomenen i mänsklighetens historia.

GÖSTA ELMQUIST, text
MAGNUS GERNE, teckn.
APN, foto

SÖNDAGS-EXPRESSEN • Den 6 maj, 1979

1908. Och den märktes
himlen scharlakansröd i
spökiakt skymningsljus
hela natten.
Tunguska-explosionen
skakade Sibirien en
sommardag
Nästa natt lyste
Mellan- och
Europa.

Först kom skenet. Det helvetiskt bländande skenet som fick solen att framstå som en mörk fläck.

Sedan kom tryckvågen. Och dånet.

Bonden Sergej Semjonov satt på förstuttrappen till sitt hus i byn Vanavara. Klockan var 8.16 på morgonen den 30 juni 1908. Han visste det, därför att byns klockor stannade då.

— En väldig eldslåga slog upp över skogen. Halva himlen täcktes och det blev varmt som i en bakugn, berättade han senare.

Det kändes som om kläderna brann när Semjonov plötsligt slungades ut på gården och förlorade medvetandet.

Hus rasade samman, förstren sprängdes, skogarna tog eld och en hel flock på 500 rådjur förintades till aska och brända ben. Förödelserna var fruktansvärd i Vanavara. Ändå ligger byn tio mil från katastrofens centrum.

För folket i Sibirien kändes det som om världen gick under.

Otillgånghet

Vanavara är ett pälsfaktori som ligger vid floden Steniga Tunguska. Det är svårt att ta sig dit från mer bebodda områden i detta jättelika skogsland i Sibirien.

Från Kansk — en station vid den Transsibiriska järnvägen 60 mil söder om Vanavara — ledde i början av seklet bara en provisoriskt markerad led norrut mot Tunguska-floden.

Kanske var det därför som rapporterna från de förskräckta människorna i byarna längs flodsystemen i norr inte nådde ut ordentligt. Nu efteråt är det lättare att få en bild av vad som hände.

I explosionens centrum hann människorna bara registrera det bländvita skenet innan tryckvågen och smällen kom. Men 40 mil därifrån såg man lite bättre den väldiga eldpelare som slog upp mot himlen. Och inom 60 mils omkrets kastades människor och djur omkull av lufttrycket.

100 mil från centrum hörde människor den mäktiga dånet från explosionen. Det är lika stort avstånd som från Malmö till Sundsvall.

Som ett jordskalv

Bullret var så starkt att känsliga instrument uppfattade ljudvågorna ännu när de vandrat två gånger runt jorden. Samtidigt registrerades de våldsamma skakningarna som ett otroligt jordskalv av seismologer över hela världen.

Väldiga moln spreds i den övre atmosfären och fördunklade himlen över stora delar av jorden. I Tyskland tvingades astronomer att avbryta ett stort upplagt experiment att fotografera planeter. Och i USA klagade månobservatorier över att atmosfären blivit "disig".

Tunguska-området. Men om det var en jättekomet — varför såg inte vetenskapsmännen den stora kometsvansen under kolossens färd mot jorden?

För några år sedan hittades mikroskopiska glaspartiklar i torvmossarna. Var kommer de ifrån? De har ingen likhet med glas på jorden.

Dessutom innehöll partiklarna ämnen som selen och ittebium, som är ytterst sällsynta här på jorden och som tros komma från andra planeter.

Och så återigen detta med kärnkraften. Visserligen har man inte funnit några större mängder radioaktivitet på platsen, men däremot stora mängder kol-14 — en typisk biprodukt från kärnexplosioner.

Kärnexplosion

Det är omöjligt att det på naturlig väg kan ha samlats så mycket kärnmateri-

"Himlen täcktes av en väldig eldslåga"

Bonden Sergej Semjonov i byn Vanavara vid floden Steniga Tunguska blev ögonvittne till explosionen.

Vad var det som hade hänt? Ryssarna visste inte svaret och det tog tretton år innan man gjorde ett försök att lösa mysteriet.

1927 utrustade ryska vetenskapsakademien en expedition under ledning av övergeologen doktor Leonid Kulik från Leningrad för att leta efter vad man trodde var en jättemeteor.

Ett jättelikt kalhygge

Men Kulik fann ingen meteor. När han efter flera misslyckade försök till slut lyckades tränga fram genom urskogen till explosionsområdet, fann han ett jättelikt kalhygge som var sju mil långt och fyra mil brett.

Där låg den täta urskogen knäckt som tändstickor med trädskronorna åt samma håll. Det var som en jättes solfjäder.

Skogen låg mejad i långa strängar, omväxlande med drivor och så plötsliga "öar" där träden stod orörda. Stora områden var härjade av bränder.

Kulik var häpen. Han fann inte någon nedslagsplats för en meteor och de magnetiska proven gav ingenting.

I fyrtio år letade forskarna efter meteorens nedslagsplats. Området flygfotograferades, kartor ritades, tänkbara områden provborrades, men — ingenting.

I dag accepteras det faktum att det inte finns någon krater i Tunguskaområdet. I stället försöker forskarna förstå och förklara alla de andra fenomenen i samband med explosionen.

Den hade följts av störningar i jordens magnetiska fält. Varför? Inget meteornedslag har en sådan effekt. Däremot en atombombssprängning.

Den främmande lysande kroppen rörde sig, enligt den sovjetiske akademiledamoten V Fesenkova beräkningar 1960, i motsatt riktning före explosionen. Varför? Meteoriter rör sig medsols.

Forskarna oense

Ryska forskare har hela tiden varit delade i sina uppfattningar om Tunguska-mysteriet. Vid en internationell kemikongress i Moskva 1965 visades en film som skulle bevisa att det var en komet.

I filmen beskrevs hur forskare på 50-talet funnit magnetit och silikatkulor, som kallas rymdmateria och finns i kometer, i

på ett enda ställe så att en kärnexplosion inträffat. Ändå har forskarna mätt upp stora mängder Kol-14 i trädens årsringar efter år 1908.

Vad — eller kanske troligen vilka — lyckades åstadkomma en kärnexplosion för 70 år sedan?

Och vad är det som får träd och buskar i området att efter 1908 växa med en hastighet som är mellan sju och tolv gånger högre än normalt?

Den teori som de flesta forskare stannat för — trots att så mycket talar emot den — är att explosionen trots allt orsakades av en komets kärna, dvs komethuvudet. Komethuvudet skulle ha exploderat cirka 6,5 kilometer ovanför marken. I en rapport hävdar ryska forskare att de funnit substanser av frusen gas och kosmiskt stoff, vilket stöder komet-teorin.

Att man inte såg kometen innan den nådde jorden förklaras med att kometen

hade solen "i ryggen" och därför inte kunde upptäckas från jorden.

Två protester

Om mängden av protester mot kometeteorin kan vi välja två:

1) En komet är inte radioaktiv. Så varifrån kom mängden kol-14?

2) En komet exploderar i den översta delen av atmosfären och inte så nära jorden som nu skedde.

Alltså: Tunguska-mysteriet kvarstår. På de följande sidorna ska vi förklara några av de mest intressanta teorierna — tankar som öppnar möjligheterna för att vi har osynliga spegelvärldar omkring oss i universum eller att det finns intelligenta varelser som besökt oss från universum eller att det finns en okänd energi som är så stark att den till och med fångar in och åter det blixtnabba ljuset. Den energin var i så fall nära att äta upp vår planet den 30 juni 1908.

Månvandringen som var en PRESTIGESAK

— Örnen har landat! —

Den 20 juli 1969 meddelade amerikanen Neil Armstrong er hel värld av människan erövrade månen.

Redan en kulan oktoberdag år 1957 började den nya tiden — rymdåldern. Ryssarnas sputnikar var verklighet och ingen dröm. Radiosignalerna från rymden var äkta. Den gången jublades det mest i Sovjet.

I Amerika — där både atom- och vätebombarna först utvecklades — kändes Sputnik nästan som ett nytt "Pearl Harbor". Amerikanerna var vana vid att leda den tekniska utvecklingen.

Prestigen tvingade fram en amerikansk satellit redan i januari 1958 — Explorer 1. Den upptäckte de farliga strålningsbältena (uppkallade efter van Allen) i rymden.

Misstanken i Amerika att ryssarnas sputnikar skulle kunna bära kärnvapen och därmed kunna rubba maktbalansen, visade sig dessbättre ogrundade. Robotar på jorden är tillräckligt effektiva vapen.

Rymdforskningen kom därför att inrikta sig på en fredlig tävlan mellan supermakterna i att uppnå en mångtusenårig dröm, erövringen av månen.

Först fick rymdsonder flyga förbi och "nosa" på vår avlägsne drabant. Men i september 1959 "prickade" ryssarna månen med sin Lunik 2. Dess kraschlandning blev "startskottet" till den gigantiska kampen om månen mellan Sovjet och USA.

Grapefrukter

Men ryssarna behöll initiativet. En månad senare än Lunik 2 flög deras Lunik 3 runt månen och fotograferade dess baksida. Inget mänskligt öga hade sett den tidigare. I Kreml krazade Krusjtjev karskt: Amerikanerna sänder bara upp "grapefrukter".

Månens baksida var också fylld av kratrar och spår av liv kunde inte skönjas på de suddiga första bilderna. Det hade heller ingen väntat sig.

Sedan följde ett "koppel" av hundar upp i rymden i ryska satelliter i omlopp runt jorden. Detta "hundspann" föregick den första människan i rymden — ryssen Jurij Gagarin. Efter Gagarins bedrift i april 1961, beslutade amerikanske presidenten Kennedy att en landsman till honom skulle nå månen före decenniets utgång.

Var går Edwin Aldrin omkring på månen. Bilden togs av den förste månvandraren Neil Armstrong.

Kennedys utmaning kallades Apollo-projektet. Förberedelserna började omedelbart. Pengar anslogs och tekniker från alla håll samlades till en hjärntrust. Ryssarna fick inte komma först en gång till.

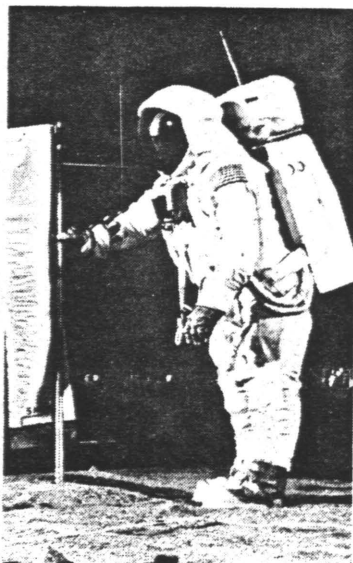
Första kvinnan

Under tiden som astronauter tränades och den jättelika Sa-

turn-5 raketerna konstruerades, fortsatte ryssarna att imponera. Valentina Teresjkova blev den första kvinnan i rymden och Alexej Leonov gjorde den första "rymdpromenaden".

Saturn-5 raketerna blev höga som ett par kyrktorn ovanpå varandra och startvikten därefter. Den byggdes i tre raketsteg och

NSD Kultur

Edwin Aldrin, pilot på månlandaren, är på den här bilden ute på en falsk månlandning. Den togs när han övade i simulerad månmiljö nere på jorden.

Så här såg han ut — Neil Armstrong, den första människan på månen.

innehöll stora mängder flytande syre i tankarna. Överst satt själva rymdkapseln — Apollo-skeppet.

Det innehöll en kammare med plats för tre astronauter med tillhörande matförråd, syrgas och teknisk utrustning. Till denna sk kommandomodul fanns sammankopplad en särskild "månlandare" med plats för två astronauter.

Kommandomodul och månlandare måste kunna skiljas åt och åter sammankopplas i rymden ovanför månytan. Detta var avgörande och livsviktiga moment vid månlandningen och återfärden. Manövern kallas "docking".

Den första provdockningen i rymden utfördes i mars 1966. Först sköts en målfarkost upp

och sedan astronauter i en annan rymdkapsel. Vid dockningen började raketerna rotera våldsam och en katastrof syntes oundviklig. Från markkontrollen kunde man inte göra någonting.

Överlägsen

Men människan var överlägsen både datateknik och elektronik. Åtminstone var astronauten Neil Armstrong det. Han visade sig ha nerver av stål och iskallt beräknande lyckades han att ned manuell manövrer häva rotationen. I de ögonblicken meriterade han sig säkert som chef ombord på Apollo 11 till månen.

Tre Apollo-färder beredde vägen för månlandningen. I december 1968 lämnade Apollo 8 — som första rymdskepp jordens tyngdkraft — och nådde månen

i en omloppsbana. Därifrån läste de julevangeliet och återkom sedan välbehållna till Moder Jord.

Apollo 9 upprepade Apollo 8:s färd i mars 1969, men hade också månlandaren med sig. Apollo 10 blev den slutliga repetitionen före månlandningen. Thomas Stafford och Eugene Cernan lösgjorde månlandaren från kommandomodulen och flög ner till endast 14 kilometer ovan månytan.

Den 16 juli 1969 startade så Saturn-5-raketen från Cape Kennedy. Överst i Apollo 11 satt Edwin Aldrin, Mike Collins och kaptenen Neil Armstrong. Efter en perfekt start och dito färd nådde de in i en omloppsbana runt månen den 20 juli.

Armstrong och Aldrin kröp in i månlandaren — kallad Örnen.

Medan Collins cirklade runt månen med kommandomodulen, sänkte sig Örnen mot månytan.

Slutet blev dramatiskt. Örnen styrde mot en krater fylld av stenblock. Än en gång tog Armstrong kommandot i en livsfarlig situation. Under några sekunder, som föreföll ändlösa, hördes hur Armstrong — innan bränslet så när tog slut — sökte finna en ny landningsplats. Än en gång lyckades han med en svår manöver och landade skickligt Örnen på månytan.

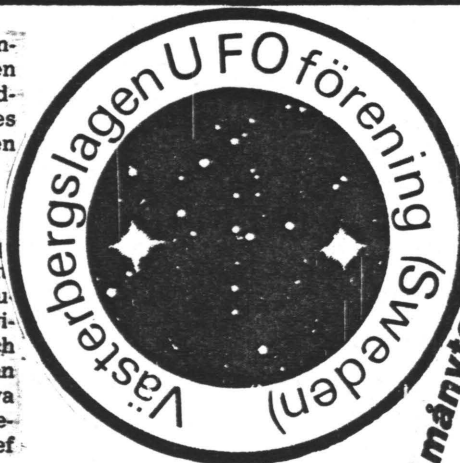
Efter midnatt steg sedan Armstrong ut på månytan och yttrade de — i dubbel mening — bevingade orden:

— Ett litet steg för en människa, men ett ofantligt språng för mänskligheten.

ALLAN RYDEN

Måndag 11 juni 1979 *LT*

SKYLAB. Det jättelika amerikanska rymdlaboratoriet Skylab kommer med all sannolikhet att störta in i jordatmosfären den 16 juli. Det berättade experter vid den amerikanska rymdflygstyrelsen NASA

Box 71

S- 771 01 LUDVIKA, Sweden

Tel. Q240-

410 20

I sommar är det tlo år sedan den första människan steg ut på månytan. Alla minns säkert den i dubbel mening bevingade replik som den första månlandaren fälde ett litet steg för en människa, men ett ofantligt språng för mänskligheten. Allan Rydén, akademiker med studier i matematik, fysik och astronomi, berättar i den här artikeln om den första månfärden och om de många rymdfärder som föregick den.

Världens största meteorit

Världens troligen största meteorit har upptäckts i vattnet nära Florö norr om Bergen i Norge. Norska geologer har hittat en 30 ton tung meteorit som borrar sig ned i bottenlammet och slagits sönder efter att ha gjort ett hål i isen.

Färgen på meteoriten är rödbrun med inslag av gult och grönt.

En tänkbar anledning till att meteoriten inte förgasades under nedfärden genom atmosfären kan vara att den kom in i en viss vinkel mot jordens rotation.

Bergslagsposten

Lördagen den 28 april 1979

Rapport om Närkontakt av Tredje Graden från U.S.A.

av TED BLOECHER

Plats: Idrottsplanen vid Memorial School, Montvale(Bergen Co.),N.J.

Datum: Tisdagen 31 januari och onsdagen den 1 februari 1978

Tid : Circa 18:15 båda kvällarna.

Observationstid: Mindre en 15 minuter vid båda tillfällerna.

Vittne: John.....(10), Eddy.....(8), Michael.....(10) och senare ytterligare ett vittne, Hilton.....(12)

BAKGRUND

Den 1 februari 1978 omkring kl 20:30, fick jag ett telefonsamtal från Robert Gribble, en erfaren UFO-forskare från Seattle, som rapporterade ett fall med närkontakt av tredje graden, som inträffat föregående kväll(31 januari) i Montvale,N.J., där fyra pojkar var inblandade. Mamma till en av dem, fru.....hade ringt till Gribble tidigare på dagen för att rapportera händelsen. Hennes två pojkar John(10) och Hilton(12) och deras kamrater Eddy.....(8) och Michael.....(10) var alla mycket upprörda när fru.....kom tillbaka efter att ha handlat omkring kl.18:30 eller strax därefter. De berättade att de hade sett åtminstone ett UFO flyga förbi flera gånger samt även att de sett ett antal främmande figurer från skolans idrottsplan ett halvt kvarter norr om familjen....s bakgård.

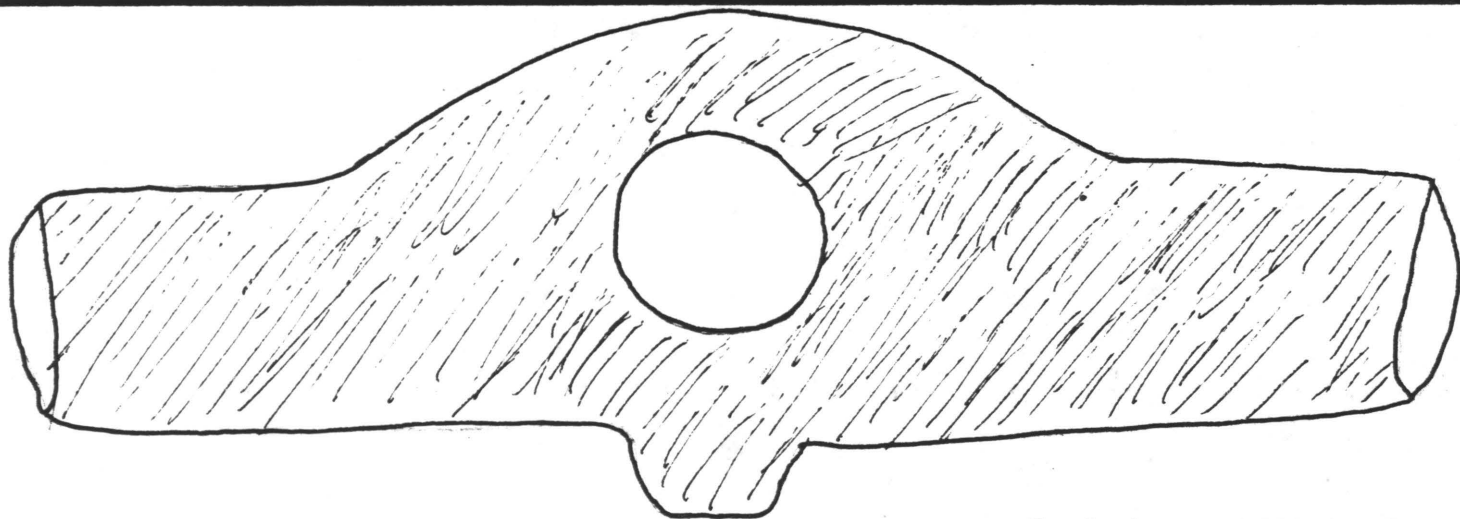
Gribble uppgav telefonnumret till fru.... och jag ringde genast upp henne. Hon kunde berätta ytterligare detaljer på grundval av hur hon uppfattat berättelserna hon fått höra från vart och ett av de fyra barnen, som hon betonade särskilt hade varit mycket upprörda över vad som inträffade. De båda pojkarna..... var verkligen rädda för att gå den lilla biten hen tillsammans och måste följas hem av fru..... och hennes barn. Fru.... samtyste till ett möte med barnen på eftermiddagen söndagen den 5 februari. Jag ringde Budd Hopkins och Pat Huyghe som hjälpte mig med intervjuerna. Pat Huyghe utfrågade Michael och Budd Hopkins talade med Eddy så väl som med de andra pojkarna. Barnen tog oss även med till idrottsplanen för en på plats undersökning av observationsområdet.

Budd Hopkins sammanställer alla slag upplysningar vi erhållit inte vara dem från utfrågningen den 5 februari utan även de telefonsamtal som följde därefter med alla parter

BERÄTTELSEN

John.....och hans kamrater Eddy och Michael.....åkte kana på fötterna på idrottsplanens is vid Memorial Elementary School, i Montvale, belägen ungefär ett kvarter norr om familjen.....s bakgård. Klockan var strax efter 18:00 och de sista spåren av dagen hade försvunnit. Idrottsplanen upplystes av strålkastare, som var utplacerade runt området.

Det första, som inträffade i en rad verkligt egendomliga händelser var att ett "flygplansliknande"föremål passerade ovan för deras huvuden. Det kom söderifrån och rörde sig rakt mot väster och upptäcktes först av Eddy, den yngste medlemmen av trion och av John.....s egen beskrivning att döma tycktes han ha ägnat det föga uppmärksamhet. Strax därpå(det rörde sig högst om några minuter) dök ännu ett föremål upp, vilket alla såg och beskrev på samma sätt. Riktningen, som varje pojke beskrev tycks motsäggande och jag bedömer Johns vittnesmål som det förmodligen mest trovärdiga. Han sade att det kom från"parksjöns håll" eller öster om skolan och idrottsplanen.,det for rakt över planen, roterade tydligen och svävade ett kort ögonblick och rörde sig sen mot Park Ridge och försvann i fjärran. Pojkarnas beskrivningar och teckningar överensstämmer helt med varandra. Det var ett fyrkantigt föremål med ljusgula lampor på var sida(eller i varje hörn), med en mindre kupol högst upp och med rött ljus inunder, som utsändes i en stråle, vilken spelade neråt mot marken men slutade strax ovanför. John uppskattade höjden till föremålet till 500 - 1000 fot.

Teckning av Michael

För att få ett begrepp om föremålets storlek fick John hålla en blyerspenna på en armlängdsavstånd och mäta upp föremålets diameter, som den kunde setts på himlen. John mätte till nära två tum från slutet på pennan. Sen bad jag honom att jämföra föremålets troliga storlek med fullmånen och han sade att föremålet inte var lika stort. De båda uppskattningar blev naturligtvis motsägande och jag skulle mistänka att hans jämförelse med en fullmåne är den mest riktiga.

Föremålets uppdykande orsakade viss upphetsning och fruktan bland de tre pojkarna. Vid något tillfället under observationen, som John sade varade i fem minuter, förflyttade sig tvärs över planen mot ett skjul på planens norra sida. Den sida av skjulet som var öppen vätter åt väster. Sista delen av deras upplevelse ägde rum i närheten av skjulet. Nästan omedelbart efter det att föremålet försvunnit, drogs deras uppmärksamhet först till en grupp egendomliga figurer, som sågs röra sig omkring vid Memorial Drive som löper ungefär i nord-sydlig riktning längs östra delen av idrottsplanen. Figurerna höll sig norr om the public Works Garage, på östra sidan av vägen och rörde sig mest åt söder längs Memorial Drive i riktning mot garaget.

Det skedde många förflyttningar fram och tillbaka och gestalten gick "stelt" och de tycktes "perplexa". De såg alla likadana ut: omkring 5 fot och 7 tum långa, kala och var klädda i ljusgula utrustningar. De tycktes bära stövlar och handskar. Det var en som uppträdde något annorlunda med ett större huvud, skrynklig längs mitten och såg ut som något liknande ett "hökhuvud". Han var klädd i en brun rock eller cape utanpå sin gula dress. Till antalet var de från 6 eller 7 till 10 eller 11. De rörde sig hela tiden och det svårt att säga exakt hur många de var. Under den här delen av händelseförloppet rådde en underlig tystnad överallt omkring dem. Pojkarna kände en obehaglig lukt likt "svavel". Varelserna sågs mestadels i profil och verkade inte bry sig om pojkarna, som befann sig åtminstone 300 fot bort.

Så lämnade pojkarna den relativa säkerheten vid skjulet och närmade sig omkring 50-100 fot och då inträffade den märkligaste delen i händelseförloppet. De fick se ännu en figur, detta var en kvinna, på parkeringsområdet vid östra sidan av Memorial Drive, som vätter mot Huff's Park. Hon hade medellångt brunt hår och var klädd i en mörk dräkt med blå päls runt axlarna. Hon gick sakta som i ultrarapid och satte sig ner på det låga cederstaketet, som går utmed vägen och parkeringsområdet. Sen höjde hon armen och pekade mot himlen (fortfarande i ultrarapid). Pojkarna tittade upp och såg samma eller ett likadant skarpskuret föremål ovanför sina huvuden. Ingen hade sett det komma över idrottsplanen.

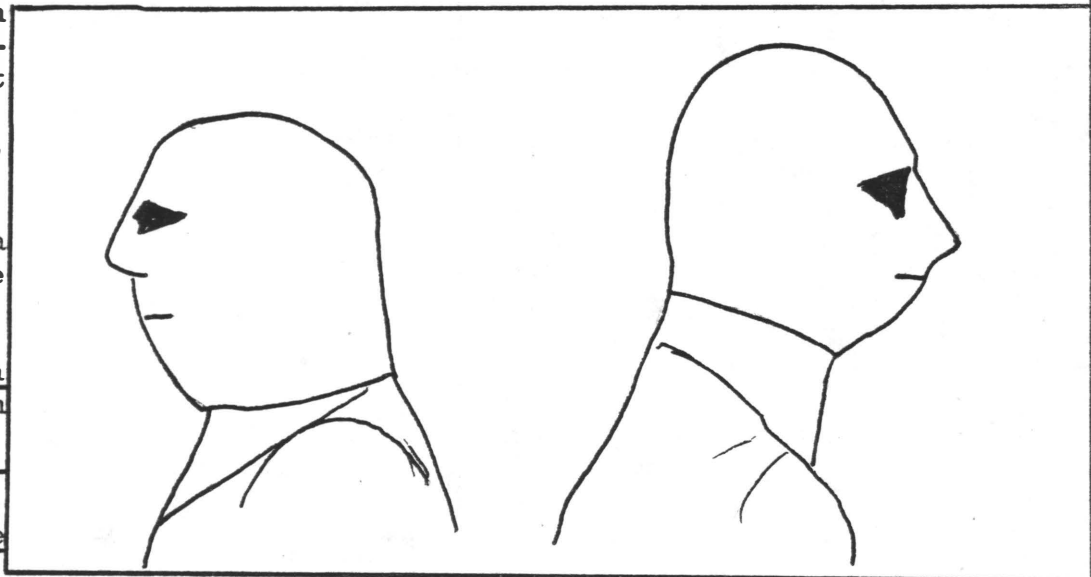
Nu hade resten av figurerna försvunnit "promenerat iväg" mot garaget. Pojkarna var så upptagna med att betrakta kvinna att de inte lade märke till vart de andra tog vägen. Hon reste sig och började ensam gå söderut mot the Public Works Garage. Vid samma tidpunkt körde en polisbil norrut från Grand Avenue på väg mot polisstationen på Memorial Drive. När bilen kom närmare försvann kvinnan plötsligt ur sikte. När bilen passerat dök hon upp igen och fortsatte att gå mot garaget. När hon sen kom närmare byggnaden

den, såg pojkarna att delar av hennes gestalt försvann den här gången gradvis benen först. När hon nådde garaget var hon synligt endast från midjan och uppåt. Sen gick hon till den sida av byggnaden, som ligger mot norr och försvann. Då vände pojkarna och sprang till familjens hem i ett tillstånd av stor upphetsning.

Hilton....., Johns 12-årige bror höll på att dammsuga på sitt rum vid den här tidpunkten. Han lät dammsugare stå på för ett ögonblick och gick fram till fönstret (på tredje våning i huset mot öster) och fick se de tre pojkarna komma springande mot huset. Ovanför deras huvuden i ungefär 45 graders vinkel befann sig ett ovalt föremål, flera gånger större än månen, med fyra gula ljus runt hörnen och ett rött ljus i mitten. Han var osäker om föremålet rörde sig eller inte. Hilton öppnade fönstret och lutade sig ut och ropade åt pojkarna., sen lämnade han fönstret öppet och dammsugare påslagen, rusade nedför trapporna för att möta dem i dörren på baksidan. Familjens hund som hade varit med Hilton var mycket orolig (Hilton sade att hunden hade betett sig konstigt innan han fick syn på pojkarna, när de kom över planen). När pojkarna kom in i huset hördes sirenen vid brandstationen ett kvarter mot öster längs Grand Avenue. Tiden var exakt 18:22.

Då pojkarna var mycket uppjagade trodde de att sirenen hade med deras UFO-upplevelse att göra och att föremålet kanske orsakat en brand någonstans. Hilton ringde till brandkåren (samma person expierar samtal både till brandmyndigheten och polismyndigheten) och fick till svar att han var den femte

att ringa upp. Hilton som missförstod upplysningen trodde att hans samtal var den femte angående UFOt, hans påringning följde i verkligheten efter fyra andra ringningar, som hade anknytning till brandlarmet. UFO-rapporten vidarebefodrades till polisen och poliskonstapel Pelsang körde runt skolans idrottsplats med polisbilen, ungefär 10 min. senare

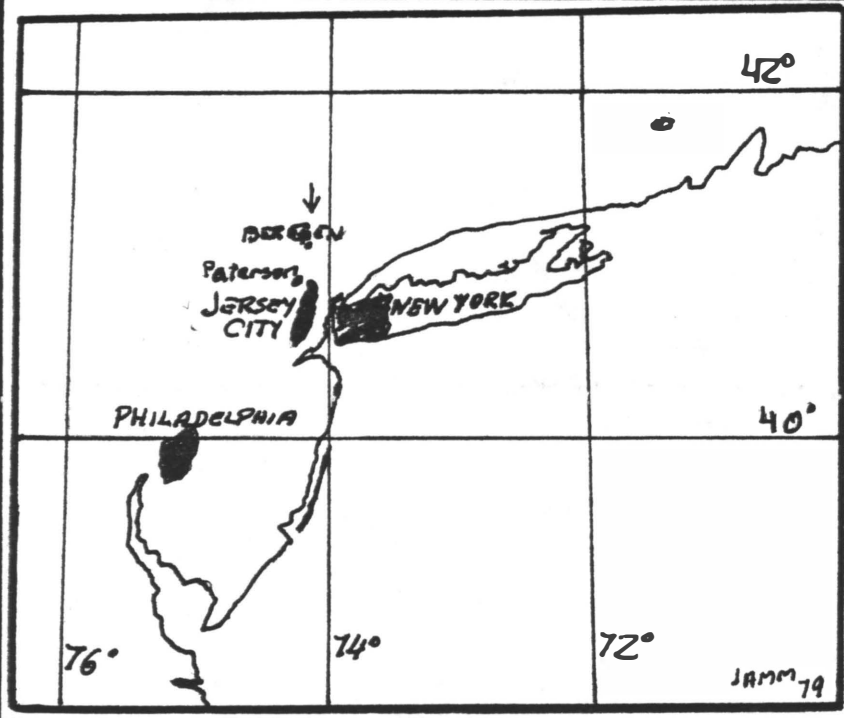
men fann inget onormalt (Konstapel Pelsang kunde inte säkert säga om polisbilen, som setts tidigare på Memorial Drive hade körts av honom., han var ute med polisbilen vid den tiden, men var inte helt säker på var han befunnit sig kl 18:15.)

Fru Emily kom tillbaka efter att ha handlat vid 18:39 precis när sirenen ljud för andra gången. Hon stötte på de fyra pojkarna i ett mycket uppjagat tillstånd. Hon frågade dem försiktigt, fick dem att göra teckningar och ringde t.o.m. Newark Airport i hopp om att få en bekräftelse på UFO händelsen. Det dröje flera timmar innan barnen lugnat ner sig och ändå måste fru..... följa pojkarna..... till sitt hem ett par portar därifrån. Barnen rapporterar om att de sett andra föremål påföljande kvällar har ännu inte kontrollerats noggrant. Frestelsen är naturligtvis stark att avfärda sådana saker som resultat av överdriven fantasi. Det kan vara ett misstag.

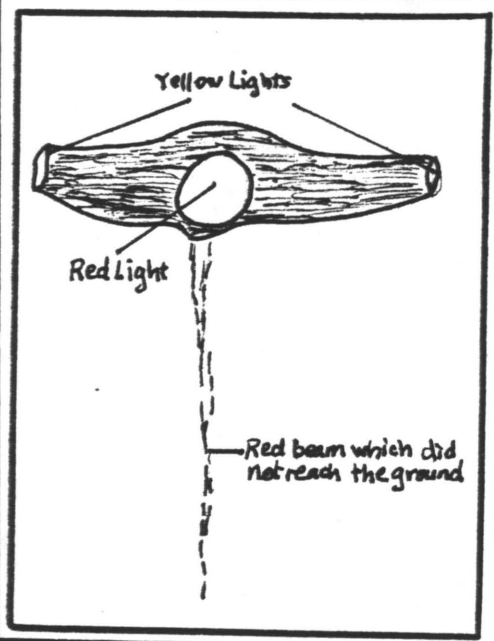
KOMMENTAR

Äktheten i barns vittnesmål beträffande UFO-rapporter är en svår sak att bedöma. Å ena sidan kan barn ofta visa en upplivan öppenhet och brist på slughet när de beskriver något, men de har också livlig fantasi, som är obunden på grund av deras begränsade kunskap och erfarenhet från det "verkliga" livet. Man kan kanske avsluta med (med risk för att framstå som en vuxen Chauvinist) att UFO-rapporter från barn har betydligt mindre troligt värde än rapporter från vuxna. Med detta menas inte att barns rapporter skall ignoreras eller kastas bort.

Fort. sid

Mycket beror naturligtvis på barnen själva och liksom vuxna är somliga mer trovärdiga än andra. I det här fallet har jag intrycket att en av dem jag tillbringade mesta tiden med att intervjua John... äe ett ovanligt trovärdigt vittne. Hans berättelse var klar och helt rakt på sak och han tog med endast få ovidkommande detaljer. Det finns inget inre bevis (som ger belägg) för att han hittat på historien eller funderat speciellt över det han säger sig ha sett - trots det ganska bizarra innehållet i berättelsen. Utan att ta hänsyn till andra påträngande och främmande detaljer (kulhål i skolbyggnadens fönster, "blod" på dörren, purpurfärgade moln i solnedgången och

"underliga människor" som bor i närheten) innehåller alla fyra pojkarnas berättelser tillräckligt kompletterande, sammanfallande detaljer för att man skall kunna säga att de verkligen såg något. Det man sett har beskrivits ungefär lika och verkligen efter varje pojkes bästa förmåga., och vad de än såg, så hade det en påtaglig inverkan på dem. Frågan återstår: Vad såg de? Var det något vanligt som de i sin upphetsning tog för något anmärkningsvärt? Jag kan inte svara på detta med någon säkerhet. Utan oberoende vittnesmål från andra vittnen måste jag betrakta rapporten som ej beviskraftig.

Källa: The MUFON UFO-Journal Februari 1978
översättning: Ingegerd Silvennoinen - Västerbergslagens UFO-förening

Bärgslagsbladet

Måndag 9 april 1979

BIRGITA

från Enköpings ny UFO-bus

UFO:s centralgrupp Sverige kommer det närmaste året att leda av en ung kvinna: Birgitta Andersson. Den tidigare gruppen har varit ledad av Birgitta Andersson. Gruppen består av medlemmar från tre olika delar av landet. Birgitta Andersson grundade 1976 och nu blev hon

Enköpings. Hon är UFO-intresserad sedan tre år tillbaka. Sekretärare i arbetsgruppen i pepparrottsstad. Birgitta har ett stort intresse för UFO. Hon är en av de få som har varit intresserad genom att hon är så mycket engagerad inom UFO-organisationen. Något speciellt arbetsprogram har hon inte gjort än. Centralgruppen ska under hennes ledning fungera som central och delegera uppgifterna på arbetsgrupperna och i övrigt fungera som centralgruppen tidigare gjort.

Den 24-årige fyrvaktaren vaknade mitt i natten av ett egendomligt ljud och fann att hela ön badade i ett bländande ljus.

'Varelser från en annan planet förde bort mig!'

KAPSTADEN, SYDAFRIKA. Edward Crafford vaknade med ett ryck, satte sig upp i sängen och lyssnade spánt till det spöklika, vinande ljudet utifrån. Han tyckte att det lät som om miljoner surrande insekter gått till anfall mot det ensamma fyrtornet på ön, men det skulle ändå inte förklara det bländande ljus som lyste upp rummet.

Den 24-årige fyrvaktaren på ön Dassen, fem timmars väg från Kapstaden i snabb motorbåt, bodde alldeles ensam på ön om man undantar några tusental pingviner, klippkaniner och sköldpaddor.

En gång varannan vecka kom en båt med förråd till honom. Den ankrade något tusental meter från stranden och Edward rodde ut i sin roddbåt och hämtade sina förnödenheter.

Den här torsdagsnatten, den 23 november 1978, hade Crafford bott på ön i tre år. Det var ett ensamt liv men han trivdes med det. Han hade ett gevär som han brukade skjuta en enstaka kaninstek med när vinterstormarna eller sommarens kraftiga sydostvindar hindrade förrädsfartyget från att nå fram till ön.

När han varit i Kapstaden på några dagars semester i augusti 1978, hade man frågat honom om han aldrig kände sig ensam och rädd där ute på ön.

— Vad i herrans namn skulle jag vara rädd för? hade han svarat. Ingen kan komma iland där utom i en flatbottad roddbåt och vad

ensamheten beträffar så föredrar jag fåglar och kaniner framför många människor jag känner.

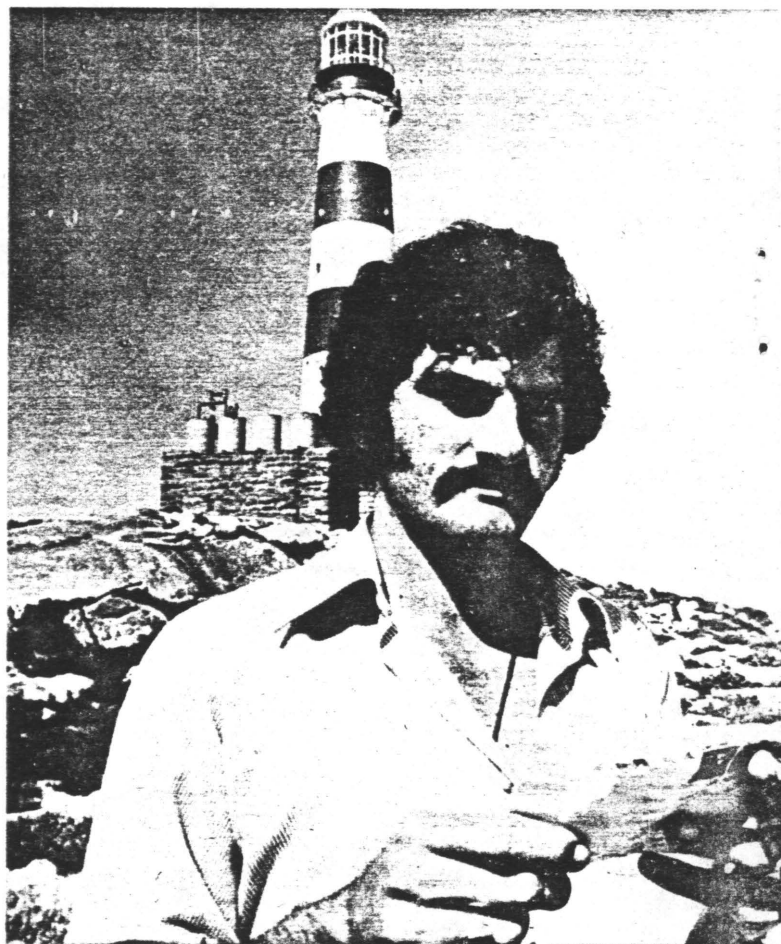
Hans ultramoderna, polkagrisrandiga fyr var helt automatiserad och kontrollerades från ett rum under hans sovrum. En gång i veckan klättrade han uppför spiraltrappan för att putsa linserna och se till att allt var i ordning däruppe. Vackra dagar brukade han sitta på en klippa nere vid stranden och fiska och se ut över den oändliga gröna Sydatlanten.

Under vintermånaderna härjades den klippiga ön av ständiga stormar och även sommartid kunde sydosten från Antarktis nå upp i vindstyrkor på 50 meter per sekund. Men Crafford hade det skönt och ombonat i sitt fyrtorn.

Hela ön badade i ljus

Nu hörde han det egendomliga vinande ljudet och bländades av ett skarpt ljus. Han såg på klockan som stod på nattduksbordet och konstaterade att den visade exakt 23.35. Ett ögonblick funderade han på om det kunde vara en helikopter som kommit, eftersom båten med hans förnödenheter nu var fem dagar försenad. Men han insåg snabbt att ingen skulle sända ut en helikopter till ön vid denna tid på dygnet. Dessutom kände han väl igen det typiska ljudet från en helikopter. Detta var något helt annat.

Han tog på sig en morgonrock utanpå pyjamasen och gick till dörren, drog ifrån regeln och steg

Edward Crafford är nu tillbaka som fyrvaktare på ön Dassen men han talar inte längre om vad som hände i november förra året. Säkerhetspoliserna har lagt munkavle på honom.

ut i den varma, fuktiga sommar-natten.

— När jag kom ut på trappan, såg jag ett egendomligt, ovalt föremål som svävade ungefär två meter över marken. Det var äggformat och utstrålade ett ljus så starkt att det gjorde ont i ögonen, berättade Edward Crafford senare från sin sjukhussäng.

— Föremålet gick på så låg höjd att det nästan verkade snudda vid klipporna. Jag förstod att det var en luftfarkost av något slag, men den liknade ingenting jag sett tidigare. Kanske påminde föremålet om en zeppelinare men det var alldeles för litet för att kunna vara en så'n. Ljusskenet var så starkt att det lyste upp hela ön och havet runt omkring.

— Jag blev rädd och vände mig om för att rusa in och låsa dörren om mig. Men i samma ögonblick fick jag en hård knuff i ryggen och föll framstupa. Innan jag nått marken fick jag ett slag i huvudet som kändes som en hästspark och hann uppfatta ett vinande ljud alldeles inpå mig. Sedan blev jag alldeles omtöcknad.

Men Edward Crafford har ett svagt minne av att han lyftes upp,

att han försökte kämpa emot men att han var för svag. Han kom också ihåg att det vinande ljudet stegrades så att han trodde huvudet skulle sprängas. Sedan slocknade hans medvetande helt.

Surr som från miljoner bin

Några minuter över klockan fem på morgonen den 24 november 1978, uppskattningsvis fem timmar efter det att Edward Crafford förlorat medvetandet ute på sin ensliga ö, gick 50-åriga Annie Vos från sitt och mannens bostadshus på Nieuwe Rus, 20 mil nordväst om Kapstaden, till ladugården för att se till att mjölkningen var igång.

Hon stod i den stora ladugården — där de 22 anställda just höll på med morgonsysslorna och mjölkningen av gårdens 175 kor — när hon hörde ett vinande som påminde henne om surrandet från miljoner bin.

— Ljudet var lågt men intensivt och jag kunde inte förstå var det kom ifrån, säger fru Vos. Jag sprang ut och såg gården bada i det starkaste ljus jag någonsin sett. Det lyste upp hela trakter

och kom från ett egendomligt föremål som svävade i luften. Det påminde till formen om ett stort ägg.

Medan fru Vos och de anställda stirrade på den märkliga tingesten rusade herr Vos i pyjamas ut från boningshuset med ett dubbelpipigt gevär i handen. Han stirrade förskräckt på det okända föremålet som verkade vara på ungefär en meters höjd över marken och utstrålade ett intensivt ljus genom "fönster" på sidorna och undertill.

Något föll ner från farkosten

— Någonting föll från tingesten och jag hörde det slå i marken med en duns, berättar Vos. Medan jag stirrade på det lysande föremålet försvann det med en så otrolig hastighet att jag aldrig skulle ha trott det om jag inte sett det med mina egna ögon. Jag har sett jetplan starta men det är ingenting i jämförelse med detta. Ena ögonblicket svävade föremålet över gården, i nästa sköt det så gott som lodrätt upp i luften mot den klara morgonhimlen och försvann.

Med geväret osäkrat gick Vos fram mot föremålet som fallit till marken medan hans hustru och de anställda på farmen, beväpnade med högafflar och andra redskap, försiktigt närmade sig från andra sidan. När de kom tillräckligt nära upptäckte de att det var en man i pyjamas och morgonrock som låg på marken.

Mannen var medvetslös och sedan Vos övertygat sig om att mannen var obehärdad, räckte han geväret till sin hustru och bar med hjälp av några av sina anställda in den okände i huset och lade honom på en säng. Medan fru Vos ringde efter polis och ambulans satt maken vakt vid den medvetslöse.

— Han såg ut som vem som helst, sa Vos senare, men jag ville inte gärna röra vid honom. Jag hade aldrig sett en sådan flygmäskinn förr — om det nu var en flygmäskinn — och jag är inte den som tar onödiga risker. Jag tyckte det var bäst att låta polisen ta hand om saken och bara sitta där med geväret till hands ifall mannen vaknade och försökte ge sig av. Jag skulle inte ha dödat honom men jag skulle utan att tveka ha skjutit honom i benen om han försökt fly.

Medvetslös

Polisen anlände inom 20 minuter tillsammans med en ambulans. Två beväpnade polismän följde med transporten av den fortfarande

de medvetslöse mannen till sjukhuset i Malmesbury, ungefär en timmes bilväg från farmen. Läkarna undersökte patienten, men fann inte några brutna ben eller andra skador, som kunde förklara hans medvetslöshet. De ansåg att han befann sig i chocktillstånd och behandlade honom för detta.

I en kedja runt halsen bar mannen en militär identifikationsbricka med namnet Edward Crafford, ett inskrivningsnummer och bokstäverna SAFE/N — beteckningen för Sydafrikas marin.

Medan man försökte kontrollera den okändes identitet anlände en båt med förmodenheter till den ensliga fyrplatsen Dassen Island. Men fyrvaktare Edward Crafford var försvunnen och fyren brann fortfarande trots att den skulle ha släckts flera timmar tidigare.

Ön genomsöktes men man kunde inte finna något spår efter Crafford. Hans båt låg också kvar och den var enda möjligheten för honom att ta sig från ön. Ingen skulle kunna simma härifrån till fastlandet, dels därför att avståndet är alltför stort, dels därför att vattentemperaturen i dessa områden sällan stiger mycket över noll.

Förrädsfartyget låg fortfarande kvar vid fyren när kaptenen fick ett radiosamtal från flottans högkvarter i Simonstown nära Kapstaden med order att kontrollera Craffords förhållanden och försöka ta reda på hur han kunnat ta sig från ön till den plats där han påträffats samma morgon.

Enstämiga vittnesmål

Säkerhetspolisen förhörde makarna Vos var för sig och det skedde innan de haft möjlighet att komma överens om en historia, om de nu haft tankar på något sådant. De anställda på gården hördes också särskilt och fick avlägga vittnesmål om vad de sett. Det fanns inga som helst motsägelser i uppgifterna, alla berättade samma sak.

Edward Crafford vaknade ur sin medvetslöshet — läkarna betecknade hans tillstånd som en koma av ett slag de aldrig tidigare stött på — strax efter middagstid samma dag. Han verkade förvirrad och förskräckt tills han övertygat sig om att han låg på sjukhus och att männen runt honom var läkare och poliser.

Han berättade om allt som hänt honom så långt han kunde minnas. Hans beskrivning av det flygande föremålet stämde exakt med den som lämnats av de övriga vittnena och ännu medan han berättade sin historia för polisen kom rapporter

Annie Vos och hennes man Hendrikus Vos har en farm 20 mil nordväst om Kapstaden. Båda har samstämmigt vittnat om "rymdskeppet" som förde bort Edward Crafford.

från radarstationer i området. Enligt dessa hade ett flygande föremål, som färdats med enorm hastighet, dykt upp på skärmarna strax efter midnatt och på nytt vid femtiden på morgonen.

Den kolossala hastigheten hade gjort att radarobservatorerna trott att det var fråga om en meteor. Men flera rapporter kom in från personer som tidigt på morgonen sett ett egendomligt, klart lysande föremål färdas på låg höjd över Kaphalvön i nordvästlig riktning.

Spionfarkost?

Möjligheten av att det kunde vara fråga om en spionfarkost från Sovjet övervägdes noga men förkastades av tre anledningar. Ingen farkost som byggts av människor kunde färdas så snabbt, ryssarna hade inte någon rimlig anledning att kidnappa en man på en enslig fyrplats för att sedan placera honom långt inne på fastlandet, och slutligen hade farkosten enligt alla vittnesuppgifter saknat synliga drivanordningar. Trots detta hade den kunnat färdas oerhört snabbt, kanske i närheten av ljusets hastighet.

Alla vidare uppgifter om vad som hänt hemligstämplades.

— Vi vill inte skrämman upp en massa folk, sa en hög polisofficer som förklaring.

Crafford fick stanna på en isolerad avdelning på sjukhuset i två veckor och genomgå alla tänkbara tester, men inga märkvärdigheter noterades. Han hade fått en svår chock men var efter 14 dagar

tillräckligt återställd för att bli återsänd till sin fyr.

Under tiden hade två män beväpnade med maskingevär och granatkastare sänts till fyrplatsen. Flyget låg i larmberedskap och örlogsfartyg utrustade med de modernaste vapen patrullerade kusterna samtidigt som spaningsflyget gjorde väldiga svep ut över havet. Men inget misstänkt fanns att se.

Säkerhetspolisen tiger

Crafford fick order av säkerhetspolisen att inte vidare tala med någon om sina upplevelser och samma besked fick makarna Vos. — Det som redan läckt ut har vållat tillräcklig skada. Vi vill inte ha någon panik här och våra säkerhetslagar är sådana att vi kan fångla vem som helst i flera år om han talar offentligt om den här saken, förklarade en säkerhetsofficer.

Strax före jul återvände Crafford till sin ö och sa då till en reporter: — Jag kan inte säga mer än vad jag berättade på sjukhuset, det har jag inte tillåtelse till. Men jag far tillbaka till Dassen Island och jag är inte rädd. Man har gett mig en del vapen men jag tror inte att jag kommer att behöva dem.

Sedan dess har andra observationer gjorts av vad den sydafrikanska säkerhetspolisen betecknar som oidentifierade flygande föremål. Men en tät slöja av sekretess har dragits över dessa observationer liksom över det som hände Edward Crafford. Någon "naturlig" förklaring till vad som inträffade har man inte kunnat få. [

MISCELLANEA

- 1877 5 oktober. Towyn, Wales. Åtta egendomliga, lysande kroppar flyger runt Wales i perfekt fromering flera nätter i följd. De förefaller att inspektera eller kartlägga kustlinjen. Det oundvikliga slutet verksamhet är att de susar iväg utåt havet.
- 1878 augusti. Professorerna Swift och Watson rapporterar två lysande sfärer som rör sig mellan Merkurios och Solen.
- 1879 13 april. Astronomen Harrison och hans medhjälpare ser en stor lysande kropp, en en komets storlek men "alldeles för snabb för att vara en komet" synlig i sex timmar.
- 15 maj. Persiska viken. Kl.21:40. Rapport från H.M.S. Vulture om två kolossala, roterande "lysande hjul" som långsamt sjunker från en position alldeles ovanför vattenytan tills de försvinner i djupet. Diameter c.a. 40 m. Avstånd till föremålen: 150 m. Hastighet: 80 km/t. Observations tid: 35.m.
- 1880 20 augusti. En blänkande vitgyllene cigarr med spetsiga ändrar iakttas en av M. Treccul i Franska Akademien. Ett mindre föremål iakttas lämna den första med en svans av gnistor i kölvattnet.
- 30 juli. St. Peterburg, Ryssland. Stor cirkelrund lysande farkost följt av två mindre flyger snabbt längs en ravin. De är synliga i tre minuter och försvinner ljudlöst.
- Venezuela. En ung pojke såg hur en lysande sfär föll i från himlen och stannade ovanför marken, framför honom. Han kände en okänd kraft som gjorde att han ville gå fram till sfären, men i sista sekunde kunde springa där ifrån.
- 1881 11 juni. Utanför Melbourne och Sydneys kust (Australien). Englands kronprins och hans bror var onboard på fartigen La Baccante, när de såg ett lysande objekt som lyknade ett fartig.
- 1882 3 juli. Lebanon, Connecticut (USA). Två lysande trianglar på månens övre kant. Tre minuter senare dyker två mörka trianglar upp på den nedre kanten, närmar sig varandra, möts och försvinner.
- 17 november. Greenwich-observatoriet, England. "En kolossal grön skiva" på en beräknad höjd av sextio till trehundra kilometer, med säregna mörka markeringar nedåt mitten. Såg spräcklig ut, hade bestämd form som en torped, praktfull lysande massa, formad som en torped, mörk kärna, bestämd struktur, såg ut att vara en avgränsad kropp, alldeles för snabb för att vara ett moln men liknade minst av allt en snabbt fallande meteor, säger flera iakttagare. Också iakttagen i Holland och belgien.
- 1883 12 augusti. Zacatecas-observatoriet, Mexico. Astronomen Bonilla ser 143 cirkelrunda föremål med utdkjutande flammor eller strålar som korsar solen i sned vinkel i förhållande till polerna. Nästa dag tittar han efter igen, och processionen håller fortfarande på. Han lyckas ta ett fotografi av ett av föremålen just som det stryker förbi.
- 29 augusti. Kl.10:35 e.m.. Kapten Noble ser ett skarpt lysande föremål "som en ny strålände komet" med en ljuskägla som från en strålkastare utgående från kärna.
- 29 augusti. Kl.12:40 e.m.. Liverpool, England. Föremålet iakttages åter och ser nu ut som en stor planet varifrån en ljusstråle utgår.
- 12 och 13 september. Det iakttages av professor Swift i Rochester, New York, USA.
- 21 september. Det dyker upp över Yeovil, England.
- 2 november. Liknande föremål över Puerto Rico. Det förflyttar sig till Ohio, USA.

Det var inget flygande tefat...

Det var inget flygande tefat som observerades över södra Sverige, Danmark och norra Tyskland på onsdagskvällen.

Det säger docent Bertil Lindblad på astronomiska institutionen i Lund.

— Snarare var det en skur från meteorsvärmen Lyrider-na. Delar av den väntas in i jordatmosfären kring den 21 april.

På UFO Syd i Lund är man inte lika övertygade. På torsdagseftermiddagen jagade man rester av himlafenomenet i Malmö.

— Det var kanske en meteor-skur — men det kan ha varit något annat, säger Mikael Nanne.

— För vad det nu än var uppförde det sig ovanligt och ändrade kurs. Någon i Eslöv hörde ett brummande ljud och andra vittnen i Malmö såg det försvinna bakom ett trevåningshus.

Tefat eller inte: Tusentalet människor fick en fantastiskt upplevelse.

Box 71

S-771 01 LUDVIKA, Sweden

Tel. 0240-51286, 410 20

Expert i Lund:

— Ljusskenet var en meteor!

LUND (TT)

— Det är helt klart att det var en ljusstark meteor och inte en satellit som syntes över stora delar av Mellansverige på torsdagskvällen.

Docent Bertil Anders Lindblad vid universitetet i Lund, en av landets främsta experter på meteoriter och meteoriter, förklarar att ljusfenomenets vinkel och hastighet gör det helt omöjligt att det var en satellit eller en satellitdel.

— Satelliter går in i en mycket flack bana i jordatmosfären och blir ofta lysande i flera minuter, säger Lindblad. Enligt de rapporter vi fått brann det här föremålet upp på några få sekunder.

Satelliter som går in i jordatmosfären har en hastighet på 7,5 km per sekund. Den meteor som på torsdagskvällen sprängdes på 30–40 km höjd — troligen någonstans över Närke — hade en hastighet på 20–30 km per sekund.

Bertil Anders Lindblad:

— Trots det starka ljuset som sågs över stora delar av mellersta Skandinavien hade meteo-ren troligen en massa på bara några hundra gram.

— Det är den höga hastigheten som ger en stor rörelseenergi vid kollisionen med luftens atomer. Detta skapar det skarpa ljusskenet.

Att den kraftiga röken syntes långt efter eldskenet beror på att röken var solbelyst på den höga höjden trots att solen gått ned vid markytan.

Någon meteorit — en meteor som slagit ner på jordytan — har ännu inte hittats.

Enligt doc Lindblad har man fått rapporter om nedfallande föremål från så olika håll som Rättvik och Stockholm.

— Den spridningen gör att vi inte betraktar alla rapporter som helt tillförlitliga.

Meteoriter av den här storleken är mycket ovanliga över Sverige, de kan ses bara 1–2 ggr per år.

Måndag 7 maj 1975

JORDEN ÖKAR I VIKT

Meteoriter som skär in i atmosfären som glödande klot och faller ned på jorden har alltid tilldragit sig uppmärksamhet. Men inte alla tänker på att dessutom hundratals miljarder kosmiska stoftkorn med varierande massa — från hundratusendelar av ett gram upp till några gram — varje dag förs in i jordatmosfären. De har en hastighet mellan 11 och 72 km/sek. Partiklar på mer än en tiondels gram kan vi se med blotta ögat som "fallande stjärnor".

För rymdfärdernas säkerhet är det viktigt att känna till meteorsituationen i Jordens närhet. Av stort vetenskapligt intresse är också uppgifter om den totala materiemassa som tillförs Jorden och Månen. För att få fram sådana uppgifter använder man radar, fotografering och visuella observationer, registrerar de lysande boliderna (sk eldkulor med större ljusstyrka än stjärnor av 1:a ordningen) och samlar in kosmiskt stoft i Arktis och Antarktis och i havens bot-

tenavlagringar. De 1000–2000 meteoriter, som varje år faller ner på vår planet, utgör bara en hundradel av den totala tillförseln av meteormateria.

Efter att ha analyserat resultaten från ett stort antal experiment, som gjorts av olika forskare, har sovjetiska vetenskapsmän kommit fram till att Jordens massa varje dag ökar med 100–110 ton (ca 40.000 ton årligen) och att tillströmningen av meteormateria är konstant sedan en miljard år tillbaka.

Är det små eller stora mängder? Hundra ton, dvs två järnvägsvagnar "sand", är naturligtvis för Jorden en mikroskopisk kvantitet. Om materien från rymden inte blandades upp med det översta markskiktet och inte sjönk ner i haven, skulle det på en miljard år på varje kvadracentimeter av Jordens yta lagras åtta gram sådan materia, dvs ett 2–3 centimeter tjockt lager.

All meteormateria, som tillförts under en miljard år, utgör en hundramiljondel av Jordens massa. En sådan ringa viktökning har naturligtvis ingen märkbar inverkan på Jordens rotation eller dess omloppsbana kring Solen. (APN).

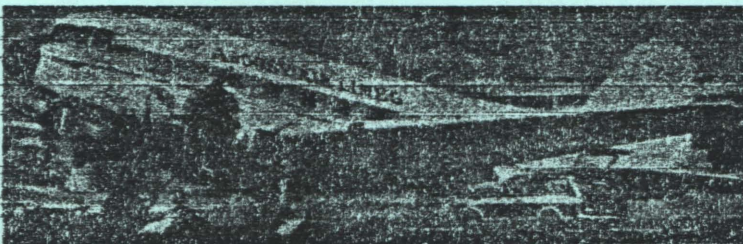
Gåtan kring Bermudas farvatten är långtifrån löst... Nu rapporteras nya mystiska försvinnanden vid "Dödens Triangel"!

- ☐ Båtar, flygplan, människor har spårlost försvunnit det senaste halvåret.
- ☐ Vad är det som händer vid "Dödens Triangel"...

Av STEWART DICKSON, KEN POTTER och LESLIE WILSON

Den här kartskissen visar platserna för de mystiska försvinnandena.

Ett flygplan av den här DC-3-typen försvann mellan Florida och Kubas kust.

Motorbåten Buddy Too blev borta under en fisketur. Inga spår har hittats.

Kustbevakare Roy Baker letade förgäves efter det försvunna planet.

Den 21 september förra året startade en Argosy Airlines DC-3:a från Lauderdale i Florida med fyra intet ont, anande personer ombord.

Destinationen var Havanna på Kuba, där man skulle hämta upp en grupp passagerare. Vädret var strålande och sikten perfekt. Allt gick enligt ritningarna tills planet befann sig 32 kilometer norr om Kubas kust.

Piloten hade redan talat med trafikledartornet i Havanna, då kontakten plötsligt bröts.

Planet försvann helt enkelt från radarskärmen utan att vi hann uppfatta någon form av nödsignaler eller SOS-meddelande, berättar Roy Baker vid kustbevakningen i Miami, Florida.

Bara 45 minuter senare skickades ett räddningsplan ut för att leta. Det såg ut som en enkel match, eftersom man visste exakt var DC-3:an försvunnit.

Men det fanns inga spår efter den, varken vrakspillror eller kroppar.

I tre dagar samarbetade de kubanska myndigheterna med den amerikanska sjöräddningen. Man finkammade ett område på mer än 1 500 kvadratkilometer utan att finna ett enda spår.

Mysterium

Det var ett mysterium.

Men — om man tittar litet närmare på var det mystiska försvinnandet ägde rum, förstår man kanske varför det hände.

Området är känt under namnet "Dödens triangel". Här har otaliga båtar och flygplan försvunnit spårlost med man och allt under årens lopp.

Charles Berlitz, författare till böckerna "Bermudatriangeln" och "Utan ett spår", kan nu avslöja ytterligare fem märkliga händelser som inträffat det senaste halvåret inom Dödens triangel.

Sedan den 17 juli har tre båtar och två flygplan med sammanlagt 19 personer försvunnit inom detta område som bildar en triangel mellan North Carolina på USA:s västkust, Trinidad och Jamaica i Karibiska havet.

Gemensamt för dessa

mysterier är att man aldrig hittat vare sig vrakspillror eller kroppar, säger Berlitz.

Om DC-3:an råkat ut för motorkrangel skulle piloten ha hunnit sända nödsignal. Om planet exploderat borde sjöräddningen ha funnit vrakspillror.

Planet försvann...

Den 17 juli förra året försvann en liten Cessna 172 spårlost under en 15 minuters flygtur mellan Tobago och Trinidad. Piloten Granville Johnston meddelade per radio att han tänkte landa inom några minuter.

Allt är OK, förklarade han till trafikledartornet.

Det var det sista man hörde från det lilla enmotoriga flygplanet.

Fallet har förbryllat myndigheterna totalt, säger Berlitz. Man kände ju exakt till flygsträckan och skickade genast ut spaningsflyg. Eftersom planet måste ha störtat i havet, sökte man länge efter vrakspillror eller åtminstone spår av olja på vattenytan.

Men där fanns ingenting, absolut ingenting...

Den 14 oktober begav sig 58-åriga Baron Howard tillsammans med fem kamrater ut på Atlanten för att fiska. De lämnade New Topsail Inlet i North Carolina i Howards 12 meter långa tvåmotoriga båt som hette "Buddy Too".

Sedan dess har ingen sett vare sig männen eller båten.

Det här försvinnandet är ett fullkomligt mysterium, erkänner löjtnant Richard Blais vid kustbevakningen i Wilmington, North Carolina.

Vårt räddningsmanskap tillbringade flera dagar med att söka efter "Buddy Too", men de fann varken kroppar eller vrak.

Några dagar tidigare, den 6 oktober, försvann den 20 meter långa kryssaren "Escorpion" spårlost någonstans mellan Miami och Kuba. Vädret var perfekt. Båten hade förstklassig utrustning, en CB-radio och elektroniska navigationsinstrument.

Kustbevakningen i Miami finkammade ett område på över 35 000 kvadratkilometer utan att finna ett spår.

Men ingen har varit hört eller sett något som tyder på att Escorpion råkat i sjönöd, berättar Roy Baker.

Det är fullständigt obegripligt att vi inte fann ett enda spår, eftersom båten ansågs osänkbar.

Charles Berlitz har ägnat tio år av sitt liv åt att utforska alla dessa märkliga försvinnanden.

Kanske ska han en dag bli den som kommer att ge oss en förklaring till vad det är som händer i de här mystiska farvatten.